

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XI legislatura · primer període · sèrie P · número 4

Dossier

Ple del Parlament

Sessió 3.3, tercera i darrera reunió, dijous 12 de novembre de 2015

Presidència de la M. H. Sra. Carme Forcadell i Lluís

TAULA DE CONTINGUT

Debat del programa i votació d'investidura del diputat Artur Mas i Gavarró, candidat proposat a la presidència de la Generalitat (continuació)

201-00001/11

3

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Impress a Multitext, SL

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

SESSIÓ 3.3

La sessió, suspesa el dia 10 de novembre, es reprèn a les deu del matí. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i el lletrat Francesc Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat en funcions, acompanyat de tot el Govern en funcions.

La presidenta

Es reprèn la sessió.

D'acord amb l'article 4.3 de la Llei de la presidència de la Generalitat i del Govern, els proppassats dies 9 i 10 de novembre va tenir lloc la presentació davant del Ple de la cambra del programa de govern del candidat a la presidència de la Generalitat...

(Veus de fons.) Senyor García Albiol, per què em demana la paraula?

Xavier García Albiol

Sí, senyora presidenta. Per una qüestió d'ordre i d'acord amb l'article 88 del Reglament, volíem fer-li una prèvia abans de començar aquest Ple, que fa relació a la sentència..., no, a la resolució que va emetre ahir el Tribunal Constitucional deixant en suspens la resolució que es va aprovar el passat dilluns on es manifestava..., on aquest Ple es posicionava a favor d'iniciar el procés de ruptura entre Catalunya i la resta d'Espanya. Li volíem demanar, senyora presidenta, que vostè, doncs, com a presidenta, faci una manifestació pública d'acatament a aquesta resolució.

Gràcies.

La presidenta

Senyor García Albiol, això no és una qüestió d'ordre. Crec que no correspon, perquè no té res a veure amb el Ple d'avui. En tot cas, ja ho tractarem a la Mesa.

Gràcies.

Debat del programa i votació d'investidura del diputat Artur Mas i Gavarró, candidat proposat a la presidència de la Generalitat (continuació)

201-00001/11

Torno a començar, eh? D'acord amb l'article 4.3 de la Llei de la presidència de la Generalitat i del Govern, els proppassats dies 9 i 10 de novembre va tenir lloc la presentació davant del Ple de la cambra del programa de govern del candidat a la presidència de la Generalitat, i atès que no va assolir la majoria requerida per a ser investit, en compliment d'aquesta mateixa llei correspon ara iniciar un segon debat i una segona votació en què serà suficient la majoria simple.

El candidat proposat és el molt honorable senyor Artur Mas i Gavarró, que té ara la paraula.

El candidat a la presidència de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Vicepresidenta, senyores i senyors consellers, senyores i senyors diputats i diputades, bon dia a tothom. Certament, se'ns va dir fa dos dies enrere: «Tornin dijous.» Doncs, bé, avui és dijous i tornem exactament a ser aquí, en aquesta segona part de la investidura.

Val a dir que, com vostès comprendran molt bé, jo estic, a més a més, convençut que acceptaran aquesta explicació que ara els donaré. No cal reproduir, per descomptat, el debat de l'altre dia, que va ser molt llarg, va ser molt extens. La meua intervenció inicial, sóc conscient que va ser molt llarga, també, les rèpliques també, es va poder parlar de tot, a bastament, amb profunditat. Per tant, comprendran que jo, doncs, no recuperi el que ja es va dir fa dos dies enrere, entre altres coses perquè ja es va produir aquesta primera votació i ara estem just en l'oportunitat de saber si avui podem desbloquejar definitivament aquesta investidura, de tal manera que es pugui formar un govern definitiu a Catalunya.

Sí que recupero, com a mínim, un concepte de l'altre dia, en el sentit que a Catalunya li cal un govern definitiu i sense trigar gaire, això sí que ens cal. No té sentit que estigui el Parlament constituït de manera com ho està, no té sentit que el Parlament hagi començat la seva feina –i l'ha començada–, però que no la pugui fer a ple rendiment, ni tan sols el Parlament, perquè resulta que tenim encara un govern en funcions, que, com vaig dir l'altre dia, és un govern que deriva de l'anterior legislatura i ja no hi som, a la legislatura desena, que era l'anterior, estem a l'onzena. Per tant, insisteixo en aquesta reflexió perquè em sembla que és important que la compartim, de fet, tots plegats, perquè finalment el Parlament el componem entre tots i és feina de tots que aquest Parlament, doncs, funcioni i tiri endavant.

Feta aquesta reflexió i encara més insistent, si vostès volen, després d'algunes decisions que s'estan prenent, aquest cop sí, acceleradament a Madrid, contrasta la capacitat de decisió d'aquests dies a Madrid, que és molt ràpida, amb aquesta lentitud que estem tenint a Catalunya per fer els deures que hem de fer. Avui tenim una altra oportunitat per acabar de fer aquests deures i per fer-los bé, i jo espero, doncs, que, com a mínim, hi hagi algun tipus d'avenç des del punt de vista de les no només explicacions, sinó des del punt de vista dels posicionaments, de cara a poder complir això que els deia, el deure que tenim de fer la feina, de fer-la ben feta i de tenir un govern a Catalunya que pugui començar a funcionar i que, a més a més, doncs, en paral·lel a l'actuació del Parlament, vagi començant a fer les primeres passes de tota aquesta onzena legislatura.

Què ha passat des de fa dos dies a avui que jo hi pugui afegir? Certament, hi ha algunes coses que s'hi poden afegir. El que vaig comentar fa dos dies està comentat, està escrit, està debatut, però com vostès saben –els mitjans de comunicació se n'han fet ressò avui mateix–, vostès saben que ahir es va produir una trobada, una reunió de treball entre Junts pel Sí, representants de la CUP i jo mateix per intentar trobar solucions o, almenys, doncs, establir algun tipus d'aproximació per resoldre aquesta qüestió de la investidura i, per tant, del Govern definitiu a Catalunya. Crec que tinc la obligació d'informar la cambra puntualment del contingut de la trobada d'ahir, perquè vostès en siguin coneixedors no a través dels mitjans de comunicació, que, evidentment, doncs, no ho poden explicar tot perquè no hi eren presents. Avui sí que jo els ho explicaré tot i vostès podran valorar en què consisteix aquest pas endavant, que jo entenc que ahir es va fer per part, concretament, doncs, de Junts pel Sí i també per part meva per intentar trobar aquest punt, aquest punt, diguem-ne, de trobada, aquest punt d'encontre que faci possible desencallar la investidura, si pogués ser avui mateix.

De fet, ahir, a la trobada que es va produir, i això entenguin que complementa el meu discurs de fa dos dies i per tant, forma part del programa de govern que jo presento a aquesta cambra, això és el que els volia comentar avui..., a la trobada d'ahir es van posar sobre la taula dues propostes que els trasllado perquè vostès les puguin valorar. Una d'elles és fer alguna cosa que ja s'havia fet en alguna altra ocasió, en moments molt puntuals dels darrers trenta-cinc anys per part de diferents governs, que era d'exercir la presidència de la Generalitat d'una manera, doncs, diguem-ne, més compartida amb altres membres del Govern o, diguem-ho més precisament, de compartir la funció del Govern entre el president i altres membres del Govern.

Això havia tingut lloc puntualment en els darrers dos, tres anys del Govern Jordi Pujol, però també va tenir lloc en els primers anys del Govern Pasqual Maragall. En aquells dos moments, un al final de la seva trajectòria política, l'altre a l'arrencada com a president de la Generalitat, es va posar sobre la taula i es va aprovar i va funcionar així un model de funcionament a través del qual el president, òbviament, tenia totes les seves atribucions, que són les més significatives –vostès les coneixen molt bé, no cal repetir-les–, però el Govern i el president poden delegar funcions sense perdre capacitat política, però compartint-la i compartint-la a fons, fins i tot. Així va succeir en aquelles dues etapes diferents, com vostès veuen, a més a més, amb governs, doncs, també de tipus i de composició diferents.

Jo he tornat a posar sobre la taula aquesta possibilitat, perquè entenc que també ara estem en un moment, doncs, diferent del que és habitual. Estem en un moment de transició, no ens enganyem, estem passant de l'autonomia –o això és el que pretén la majoria absoluta d'aquesta cambra–, estem passant de l'autonomia que hem conegut durant trenta-cinc anys, aproximadament, a la constitució d'un estat, i aquest és el sentit d'aquesta

legislatura. I per passar de l'autonomia a la constitució d'un estat, doncs, és evident que estem en una legislatura de transició. No és la legislatura a través de la qual tot quedi fet, perquè caldrà encara –i ho comentàvem l'altre dia– una pantalla democràtica a través del vot de la gent de Catalunya per refermar aquesta proposta de l'estat català, una pantalla democràtica que passi del 50 per cent dels vots emesos, això no està fet encara, però és evident que tenim una majoria absoluta en aquest Parlament per arribar fins a aquell punt i per tenir-ho tot a punt per arribar a constituir un estat a Catalunya. I això significa una legislatura de transició. I per abordar aquesta legislatura de transició, doncs, hi ha molta feina per a molta gent, també dintre del Govern.

I concretament, el que es va proposar ahir, i avui els trasllado, és que, hi haguessin tres àrees de govern, compartides amb la presidència de la Generalitat, una d'elles per als temes d'economia i ocupació, per tant, tema central, com fem funcionar l'economia del país, com la preparem de cara al futur, com lliguem aquest funcionament econòmic i el progrés econòmic amb la creació de llocs de treball, amb l'ocupació, amb la feina, aquesta seria una de les àrees en què s'estructuraria el Govern; d'aquesta àrea hi hauria, doncs, cinc departaments que estarien associats a aquesta mateixa àrea de govern. Després, en el transcurs del debat, si cal, doncs, jo els especificaré aquest contingut. N'hi hauria una altra, que seria una àrea d'afers exteriors, institucionals i de la transparència, de la qual, doncs, també dependrien directament quatre departaments del Govern. I finalment hi hauria una àrea, que vam proposar que se'n digués de l'estat del benestar, de la qual dependrien quatre departaments més del Govern. En total, per tant, estaríem parlant de tretze departaments agrupats d'aquesta manera: cinc a l'àrea d'economia i ocupació; quatre a l'àrea d'afers institucionals exteriors i la transparència; quatre més a l'àrea de l'estat del benestar.

Tot això, òbviament, coordinat pel president del Govern, pel president de la Generalitat, però amb funcions delegades, cada una d'aquestes àrees. Funcions delegades vol dir, en definitiva, doncs, compartir la direcció del Govern. I al front de cada una d'aquestes àrees hi hauria, efectivament i evidentment, una persona que ocuparia una àrea d'un departament, concreta, però a més a més les àrees agrupades, tal com els he explicat. Per tant, de fet, seria una presidència amb totes les seves funcions, però en part compartides amb aquestes tres persones que presidirien cada una d'aquestes tres àrees.

Això entenem que va en la línia, doncs, d'alguns desitjos i reflexions que s'han expressat en aquests darrers temps. És, com vostès poden comprendre, un intent d'aproximació entre posicions defensades per Junts pel Sí i per la CUP, etcètera, per intentar arribar, en aquest sentit, a un acord. Els deia aquell dia, a propòsit de la resolució que va aprovar aquest Parlament i a la qual es referia abans el senyor García Albiol, no?, aquella resolució, doncs, com tots els acords, va ser objecte de diàleg, va ser objecte de negociació i finalment va ser objecte de pacte. I quan passa això, doncs, és lògic que totes les posicions s'hagin de moure en algun sentit per arribar a aquest punt comú, perquè el tot acabi sent més important que cada part, això és una negociació que acabi en èxit, no? Nosaltres entenem que aquesta proposta, doncs, va en la línia de síntesi de propostes que ja s'han expressat i que podrien fer operatiu el Govern, sense cap problema. Hi insisteixo, en altres moments això ja havia funcionat d'aquesta manera, encara que fossin moments puntuals. I ara estem en un moment clarament, doncs, diferenciat del que seria la normalitat, perquè, hi insisteixo, estem en un punt d'una legislatura que ha de servir pel que ha de servir, que és passar d'aquesta autonomia al que ha de ser el futur Estat català.

Aquesta és una de les propostes que ahir es va posar sobre la taula i que va en aquesta línia d'una direcció política compartida, compartida a dalt de tot del Govern, amb plena implicació de tots els seus membres, amb responsabilitats atribuïdes, amb delegació –des del punt de vista de la proposta– de la deliberació, però també fins i tot de l'aprovació de determinades coses. També en altres moments havia funcionat així. Hi han coses que són, per part del Govern, delegables a aquestes àrees de govern, a aquestes comissions delegades, es poden delegar fins i tot temes reglamentaris, fins i tot temes, doncs, d'aprovació concreta de temes concrets que tenen caràcter executiu; tot això és perfectament possible. Per tant, si aquest finalment fos un camí possible per arribar també a acords de cara a la investidura, s'exploraria a fons de tal manera que això es pogués concretar en tots els seus detalls.

A banda d'això, es va posar sobre la taula una altra proposta, que també els volia comentar perquè vostès, doncs, la tinguin present i perquè pugui ser objecte del debat. I l'altra proposta és la següent. Vostès saben que en un parlament –en el nostre, també–, hi ha sempre la possibilitat de fer mocions de censura, però en el nostre ordenament jurídic, les mocions de censura són constructives, en el sentit que qui la presenta ha de presentar un candidat o candidata per substituir un president o presidenta; d'aquí el caràcter constructiu, se'n diu, de les mocions de censura. Aquestes, evidentment, d'acord amb el Reglament, estan a l'abast, doncs, dels grups parlamentaris, en poden fer l'ús que vulguin, etcètera.

Però, al costat de les mocions de censura, hi ha també les qüestions de confiança. Les qüestions de confiança no les presenten els grups parlamentaris, les presenta el Govern –les presenta el Govern. I, en síntesi, de cara a la gent, doncs, no experta, que segurament és la majoria del nostre país en aquest sentit, una qüestió de confiança, finalment, un govern la pot presentar per sotmetre la seva gestió a l'aprovació del Parlament en un moment determinat de la seva gestió, de tal manera que el Parlament pugui avaluar, en l'entremig d'una legislatura, per exemple, si aquesta gestió, a criteri del Parlament, és correcta o no; si el govern segueix mereixent confiança o no; si el Parlament considera que aquell govern que ha estat constituït pot seguir o cal aturar-lo i, per tant, substituir-lo.

Com vostès veuen, aquesta, doncs, és una gran força des del punt de vista de qui la pot exercir, però és potestat del Govern presentar una qüestió de confiança –potestat del Govern. I el que es va oferir ahir concretament, en aquesta negociació, amb l'intent de desencallar les coses i, per tant, la investidura i, per tant, la legislatura i, per tant, que hi hagi govern definitiu i, per tant, que ens posem a funcionar ja ràpidament, que és el que la gent finalment ens demana, el que es va posar sobre la taula és que, després del primer període de sessions, que acabaria, com vostès saben, doncs, segurament a finals del mes de juliol, d'aquí i abans del debat de política general que normalment té lloc a finals de setembre, el Govern, voluntàriament, presentaria una qüestió de confiança davant d'aquesta cambra, perquè deu mesos després de la seva arrencada –deu mesos després de la seva arrencada– es pogués valorar per part d'aquesta cambra si aquesta arrencada del Govern, en una legislatura tan especial, és una arrencada que mereix continuïtat per acabar la feina; però amb el benentès que el Parlament, cap al setembre, aproximadament, d'aquest any que ve, tindria la força, per una acció voluntària del Govern i del seu president, de dir-li al Govern: «Continua fent la feina» o «Fins aquí hem arribat.» I, això, voluntàriament per part del Govern.

Fixin-se que estem parlant de temes estrictament legals; vull dir, no ens apartem de la norma. Ho dic perquè ara, com que hi ha tants debats sobre això, etcètera, això és perfectament dintre de la norma, és perfectament legal, i, per tant, no hi ha cap problema a fer-ho d'aquesta manera. Però no només és un tema legal, és també un tema d'intenció política; vol dir que el que pretén és, davant de la dificultat en aquest moment de formar un govern –que és una dificultat objectiva, això no ho podem pas amagar–, dir-li al Parlament, que és qui finalment ha de resoldre aquesta investidura d'un president i de formar un govern: «Escolteu, nosaltres som conscients de l'estructura, de la composició del Parlament en aquest moment, com a conseqüència dels vots del 27 de setembre. Doncs, fem això voluntàriament com a govern si, finalment, podem formar el govern, no?»

I això vol dir, doncs, que, hi insisteixo, passat l'estiu, passat el primer període de sessions, voluntàriament compareixeríem en aquesta cambra perquè tots vostès poguessin valorar la gestió del Govern, no només amb un debat de política general ordinari, sinó amb una qüestió de confiança, que, com vostès saben, té un caràcter decisiu, perquè, si el govern que presenta la qüestió de confiança no la supera, aleshores cal investir un altre president de la Generalitat. Fixin-se si té força, això. Si el Govern no supera la qüestió de confiança que presenta voluntàriament, automàticament el president o presidenta cessen i cal investir un nou president.

Això no només és legal i no només va d'acord amb la norma, és profundament democràtic –profundament democràtic–, dintre d'aquesta pulcritud democràtica que vostès saben que està inspirant tot aquest procés i que ha d'inspirar també el funcionament del Govern. I pensem, des del nostre punt de vista, que això, doncs, dóna a tota la cambra –no ens enganyem, a tota la cambra–, a tots els grups de la cambra, i, per tant, a tra-

vés de vostès, a tota la representació de la ciutadania catalana, després de la votació del 27 de setembre, aquest enorme poder de poder decidir, d'aquí a uns mesos, si el Govern ha fet una feina prou correcta en aquesta arrencada per continuar o, si cal, en aquell moment, interrompre la continuïtat d'aquell Govern.

Pensem que això són oferiments, són propostes que clarament tenen una intenció, que és desbloquejar aquesta situació de bloqueig en la qual ens trobem i que entenem que no és bona per a ningú: no és bona ni per als que poden estar al Govern ni per als que estan a l'oposició. Perquè això, no ens enganyem, això, doncs, o paralitza o mig paralitza el que és aquest inici de la legislatura. I aquest no és el mandat que hem rebut de la ciutadania el passat 27 de setembre. Se'ns va dir per part de tanta i tanta i tanta gent, amb el vot que es va fer: «Vostès, a partir d'aquest resultat, resolguin les coses i tirin endavant, i facin la feina»; això és el que ens van dir. Dintre d'aquest «facin la feina», ens va dir la ciutadania catalana: «I, a més a més, els que defensen el sí al projecte perquè Catalunya tingui un estat, i un estat independent, tenen majoria absoluta en aquest Parlament», allò que diuen algunes vegades: «Som setanta-dos.» Bé, doncs, ho hem de demostrar, però no només amb discursos, ho hem de demostrar per la via dels fets.

I perquè al final es resolguin els temes, doncs, les posicions s'han de moure. Si ningú mou re, els temes no es resolen. És el que ens ha passat amb Madrid en aquests últims temps, sempre ha sigut «no» a tot, no hi ha hagut ni un sol petit moviment de res. De res..., ja que veig que el senyor García Albiol diu que no amb la cara, li aclariré una cosa que potser no va sortir prou l'altre dia: res vol dir ni tan sols res que no tingués a veure amb el tema de la consulta. Perquè encara els vull recordar que jo, el juliol de l'any 2014, fa més d'un any, un any i mig pràcticament, vaig anar a La Moncloa, em vaig veure amb el president del Govern espanyol, li vaig deixar vint-i-tres punts sobre la taula, cap d'ells feia referència a la consulta, i, de tots aquests vint-i-tres, només n'hi ha un que s'hagi desbloquejat. Un, un sol. Imaginin-se la capacitat de moviment que hi ha hagut a Madrid en qualsevol cosa. Clar, a base de l'immobilisme pur i dur, les coses es deterioren i, fins i tot, es podreixen, i aleshores es compliquen molt.

Si això ens ha passat en la relació Catalunya - Estat espanyol, procurem que no ens passi dintre de Catalunya, que aquí sí que hem de fer tot el nostre millor esforç perquè aquest immobilisme no estigui present en la política catalana. D'aquí precisament aquesta voluntat, tant per part del Grup Parlamentari de Junts pel Sí com meva també, personalment, d'intentar moure algunes posicions, que, ho torno a dir, estan en la línia, perfectament, de les nostres normes –no ens apartem d'elles– i en l'esperit estrictament democràtic –en l'esperit estrictament democràtic. I voluntàriament, com a govern –si ho som–, donant al Parlament aquesta gran força al cap de deu mesos de dir: «Continueu» o «No continueu.»

Entenem que aquests són gestos significatius, rellevants, que vull dir clarament que no desnaturalitzen en absolut el que és la presidència de la Generalitat –en absolut, i això és important per al país, l'ocupi qui l'ocupi, l'exerceixi qui l'exerceixi–, no la desnaturalitzen en absolut; fins i tot, en una legislatura com la que estem, poden reforçar, per la via d'aquesta multiplicació de funcions i d'aquesta coresponsabilitat a dalt de tot, el que és l'acció política del Govern, clarament, i del mateix president de la Generalitat.

I això, doncs, crec, modestament, i ho fem amb el millor ànim possible, que pot ser un camí de trobada –esperem que sigui així– per prendre les decisions definitives que entenem que aquest Parlament hauria de prendre, si pogués ser, avui mateix; i si no pogués ser avui, doncs, a no gaire trigar, perquè els dies van passant, certament encara hi ha un marge temporal, però els marges no només són legals, sinó que també són d'oportunitat política, i és evident que el temps va passant i que entenem que el Parlament, aquesta qüestió de la investidura, l'hauria de resoldre, en un sentit o en un altre, d'una manera més definitiva. Nosaltres, amb aquest oferiment que els volia traslladar, aquest doble oferiment, volem no només deixar la porta oberta, no només això, sinó que volem, doncs, que clarament es vegi que a l'altre costat de la porta, en el nostre, hi ha voluntat de diàleg per la via dels fets, hi ha voluntat d'aproximació per la via dels fets, hi ha voluntat de negociació per la via del fet i possibilitat d'acord sí, finalment, en aquest Parlament s'acaba obtenint una majoria suficient per desbloquejar aquesta situació en la qual ens trobem.

Moltes gràcies per la seva atenció.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Acabada la intervenció del candidat, suspenem la sessió durant quinze minuts.

La sessió se suspèn a un quart d'onze del matí i deu minuts i es reprèn dos quarts d'onze i dotze minuts.

La presidenta

Es reprèn la sessió.

A continuació, procedirem a les intervencions dels representants dels grups parlamentaris. En primer lloc, té la paraula la il·lustre senyora Inés Arrimadas, presidenta del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. *Senyors consellers...*, señor Mas, hoy usted no ha vuelto a defraudar. El otro día, yo le decía que, a usted que tanto habla de desconectar con España, a usted, lo que le había pasado es que había desconectado de la realidad. E igual que el otro día estuvo una hora y media, en su discurso, y no pronunció la palabra «corrupción» –que tiene mérito, tiene mérito con la que está cayendo en Cataluña, una hora y media hablando de política y no nombrar la palabra «corrupción»–, hoy se le ha olvidado hablar de un pequeño detalle –de un pequeño detalle–, y es que su plan, que su proyecto, que su oferta a los catalanes ha sido suspendida por el Tribunal Constitucional. No es ninguna sorpresa, todo hay que decirlo, porque en cualquier país democrático los tribunales actuarían ante una resolución que lo que dice es que ustedes van a saltarse las leyes y los tribunales de justicia. O sea, no es ninguna sorpresa. Pero ayer ya tuvimos la confirmación de que el Tribunal Constitucional ha suspendido ese plan tan fantástico que ustedes tienen para los catalanes.

Y además es que ayer se preguntaba a la señora *consellera*, a la señora vicepresidenta..., se presentaba también..., se les preguntaba a otros miembros del Gobierno: «¿Ustedes qué van a hacer? ¿Van a cumplir como cualquier hijo de vecino la resolución del Tribunal Constitucional?» Decían: «No, nosotros vamos a cumplir la voluntad del Parlament.»

Ustedes están siendo tremendamente irresponsables, tremendamente inconscientes de lo que esto puede provocar a Cataluña. Ustedes están poniendo en peligro el autogobierno y este Parlament. Y le digo una cosa: ¿qué van a hacer, señor Mas? Porque usted, como no ha hecho referencia a la resolución del Tribunal Constitucional, como si no existiera, como los niños, ¿eh?, que se tapan y dicen: «¡Ah! No me ven»... Pues está, la suspensión está ahí, señor Mas. Mírela. Mire la realidad porque está ahí. ¿Qué van a hacer ustedes? ¿Van a tirar hacia delante? ¿Van a incumplir la sentencia del Tribunal Constitucional? ¿Usted sabe que eso está poniendo en peligro esta cámara? ¿Usted sabe que eso pone en peligro a funcionarios y a ciudadanos de a pie de Cataluña? ¿Ustedes qué van a hacer? ¿Van a obligar a los ciudadanos de Cataluña a que en vez de pagar a la hacienda que tienen que pagar lo hagan a la que se inventen ustedes? ¿Ustedes qué, van a obligar a los funcionarios de Cataluña a hacer las leyes y los procedimientos que ustedes dicen y que están fuera, absolutamente, del ordenamiento jurídico?

Mire, señor Mas, los ciudadanos y los funcionarios lo que quieren es dormir tranquilos, y tener su sueldo a final de mes, y pagar la hipoteca y la letra del coche, y la comida y la ropa de sus hijos. Si usted necesita emociones fuertes porque lo ha hecho todo en la vida y ahora quiere ser un mártir, perfecto. Pero lo que no le vamos a permitir es que usted obligue a los funcionarios y a los ciudadanos de Cataluña a acompañarle en el martirio.

Usted haga lo que quiera pero deje a los funcionarios y a los ciudadanos de Cataluña tranquilos, porque sus decisiones –sus decisiones, señor Mas– afectan a 7 millones y medio de catalanes, y nos afectan en todo. Porque fíjese que el otro día hablábamos de la repercusión internacional que estaba teniendo todo lo que está pasando en Cataluña. El mundo nos mira, y tanto que nos mira. ¿Sabe lo que ha dicho el periódico, el *Financial Times*? Que lo está pasando en Cataluña es una locura. ¿Y sabe cómo le califica a usted? De chapucero.

Como bien dijo el presidente Tarradellas, en política se puede hacer de todo, menos el ridículo. Y si usted quiere hacer el ridículo, perfecto. Pero usted tiene que entender

que, de momento, es el presidente en funciones; que usted es el presidente de la Generalitat, *malauradament*, pero lo es. Por tanto, cuando usted hable, cuando usted actúe, cuando usted aspire a conseguir algún objetivo, tiene que pensar que tiene detrás a 7 millones y medio de catalanes, 7 millones y medio de catalanes que lo que necesitan es un sueldo, y tranquilidad, y vivir tranquilos, y ser felices. Usted a lo mejor tiene salidas, usted a lo mejor se puede ir al extranjero, le pueden fichar en una multinacional; a lo mejor usted tiene muchos ahorros, pero la gente que tiene que pagar la hipoteca y que depende de un sueldo de funcionario, le aseguro que no está tan tranquila como puede estar usted.

Por tanto, esta inseguridad jurídica, esta incertidumbre, esta locura –que lo reconoce incluso el *Financial Times*–, de verdad, ahórresela. Si la quiere usted reservar para su persona, perfecto, libremente lo puede hacer, pero no arrastre a 7 millones y medio de catalanes. Con lo que ha sido Cataluña, con la admiración que siempre ha generado Cataluña, no solo en el resto de España, sino en el resto del mundo. Un referente de sensatez, de dinamismo económico, de emprendimiento, de apertura... Se están cargando la imagen de Cataluña en el resto de España y en el resto del mundo, y no se lo podemos permitir. Cataluña es mucho más que usted, señor Mas. No es usted la primera persona que confunde Cataluña consigo mismo o que confunde Cataluña con un partido. Cataluña somos 7 millones y medio de personas.

Por tanto, el bloqueo institucional que usted está provocando, la situación de incertidumbre, de inseguridad jurídica, es malo para Cataluña. Y además es que se les ha acabado el plan. La resolución que aprobaron el otro día –sin sorpresas– está suspendida porque es una locura y porque está fuera de la ley.

Entonces ustedes, ¿qué ofrecen a los catalanes? ¿Cuánto tiempo, cuánto dinero más nos va a costar a los catalanes sus inventos? Y hoy viene con un artefacto, ¿no?, con otro invento. Usted es el presidente extraño, el extraño candidato, el extraño presidente. Usted se presenta de número 4 en la lista. No lo ha hecho nadie –no lo ha hecho nadie. Para ser presidente y volver a ser presidente se presenta de número 4. Usted incorpora en su propia lista a los que supuestamente eran la oposición. Porque vaya oposición, vaya jefe de la oposición que hemos tenido en la última legislatura, que va con usted en la lista. Vaya jefe de la oposición hemos tenido. (*Remor de veus.*)

Usted entrega la gobernabilidad de Cataluña a las CUP –a las CUP–, que son un partido que disfruta en incumplir la legalidad; si es que les va, les va ese rollo, pero a ustedes no (*remor de veus*), a ustedes, no. Puede ser su *modus operandi*, pero no el suyo. A nosotros no nos engaña, señor Mas; a usted, si es que se lo decía el otro día, si es que le conocemos desde hace treinta años, y sabemos lo que ha dicho, y sabemos lo que ha hecho, y sabemos cómo ha gestionado. Este invento de saltarse la ley y decir que usted está por encima de los tribunales. Pero si no se lo cree nadie.

Y ahora que se inventa eso de decir que, bueno, usted es el presidente pero que tiene no sé cuántos vicepresidentes. ¿Y qué? El presidente seguiría siendo usted. Usted se puede inventar..., usted a lo mejor engaña a los de la CUP, que no lo sé, porque aquí no sabemos si les va a engañar o no, si van a incumplir la única promesa electoral que yo les he escuchado, que es que no le van a hacer a usted presidente, yo no sé si lo incumplirán, pero a los catalanes no nos engañen: usted seguiría siendo el presidente, porque presidente hay uno, vicepresidente no sé si puede haber veinticinco, pero presidente de la Generalitat, o presidenta, hay uno. Y usted está dispuesto a hacer cualquier cosa para seguir siendo presidente. Pero es que ya estamos pasando unas líneas que, de verdad, esto es intolerable –es intolerable.

Yo le digo una cosa, señor Mas: si usted fuera un observador de todo esto, si las barbaridades que usted está haciendo las hiciera otro, usted sería el primer crítico, el primero que criticaría. Si solo hay que recuperar debates de cuando usted era líder de la oposición contra el tripartit... ¡Dios mío!, lo que les llegaba a decir a esos señores –muchas veces con razón, por cierto. Pero es que usted está haciendo que el tripartit sea el ejemplo de la sensatez, de la gestión, de la legalidad. Está haciendo bueno al tripartit que arruinó a Catalunya. Usted está sobrepasando todas las líneas, todas las líneas rojas.

Yo le digo una cosa, señor Mas... (*Remor de veus.*) No se pongan nerviosos, señores del tripartit, que entenderán que tampoco podemos ser ahora los más..., los que les defendamos la gestión, porque hay cosas que no se pueden hacer. (*Remor de veus.*)

Pero, vamos a ver, señor Mas, usted no tiene proyecto; usted, ¿qué le ofrece a los catalanes?, ¿instalarnos todos en la ilegalidad?, ¿hacer una república bananera al margen de las leyes y al margen de la justicia y salir de la Unión Europea? ¿De verdad que eso es lo que usted, después de treinta años de política, es capaz de ofrecer a los catalanes?

En Cataluña necesitamos un presidente o presidenta que gestione, que solucione problemas que defiendan nuestros intereses. ¿Quién está negociando ahora mismo con el Gobierno de España mejoras para Cataluña? ¿Quién está pidiendo un mejor modelo de financiación? ¿Quién está pidiendo que se impulse el Corredor Mediterráneo? ¿Quién está pidiendo más recursos y garantizar los servicios básicos de la sanidad y la educación? ¿Quién?, si usted no está en la realidad. A usted ya ni se le espera.

De hecho, le digo una cosa: lo que usted está haciendo es contraproducente para nuestros intereses. Las locuras que ustedes están haciendo son contraproducentes para los catalanes, no solo ya porque nos instala, digamos en el desgobierno, en la ilegalidad, sino que ¿ahora quién es el guapo que va al Gobierno de España a pedirle un mejor sistema de financiación? ¿Usted va a ir a pedirle un mejor sistema de financiación a los catalanes? Es evidente que no.

Usted ha perdido toda la legitimidad, y se lo digo, de verdad, con tristeza, porque hay que ver la que está liando usted para ser presidente. Hay que ver en qué situación nos está metiendo a los catalanes, que siempre hemos sido una referencia económica, política, de sensatez. Está tirando todo ese bagaje que tenemos en Cataluña por la borda por una ocurrencia, por un interés personal, porque tiene que dar caras ante la justicia.

Eso, de verdad, señor Mas, es intolerable, porque en política se puede hacer de todo pero no se puede hacer el ridículo. Y no se puede dividir a los catalanes y no se puede asustar a miles de funcionarios, que ahora mismo no duermen tranquilos por las noches, por saber si ustedes... (*Remor de veus.*) Sí, sí, sí, sí, sí, sí, sí, sí...

La presidenta

Senyors diputats i diputades...

Inés Arrimadas García

Muchos funcionarios, que no saben si van a verse en la tesitura de obedecer al *conseller* de Interior o al ministro. Y que no saben si van a estar allí en medio sin saber qué legalidad aplicar, sin saber si le van a multar por las dos partes, porque ésta es otra. Lo mismo hay ciudadanos que están ahora mismo cumpliendo con la legalidad de verdad y ustedes les multan por no cumplir la que ustedes se han inventado. O viceversa: o se cumple la que ustedes se inventen y no están cumpliendo la de verdad.

¿Usted es consciente de que está afectando a 7 millones y medio de personas? Yo le digo una cosa, señor Mas, todavía estamos a tiempo, todavía estamos a tiempo de que usted deje de pensar en su persona y piense en los 7 millones y medio de catalanes. Todavía estamos a tiempo de reconducir esta situación. Todavía estamos a tiempo de buscar una mayoría política en este Parlament y empezar a gobernar, y mejorar los servicios públicos, y gestionar nuestras finanzas, y priorizar y solucionar los problemas de la gente, e ir al Gobierno de España y negociar, y pedir legítimamente cosas que sean beneficiosas para los catalanes. Todavía estamos a tiempo.

Si da usted un paso más, señor Mas, no solo pasará usted a ser un mártir, sino que estará arrastrando a 7 millones y medio de catalanes, y eso le aseguro que no se lo va a perdonar nadie. Usted querrá pasar a la historia, pero, como le decía el otro día, en la historia han pasado muchos personajes que no han pasado precisamente por ayudar a la gente y por ser buenas personas, o por gestionar bien. No intente usted pasar a la historia a cualquier precio, señor Mas. Somos 7 millones y medio de catalanes, diferentes, pensamos de una manera diferente, pero todos –todos– tenemos una cosa en común, y es que queremos vivir tranquilos; queremos que se solucionen nuestros problemas; queremos que nuestros hijos vayan a buenas escuelas; poder pagar nuestra hipoteca o nuestro alquiler; que nuestros mayores, si están enfermos, vayan a la sanidad; que cobren sus pensiones; tener trenes. Eso es lo que quiere la gente, señor Mas, no sus inventos, no que usted pase a la historia, no que usted sea capaz de hacer cualquier cosa por ser presidente, no que usted le entregue Cataluña a las CUP. No le entregue Cataluña a las CUP, señor Mas, porque no se lo van a perdonar ni los suyos propios, ni los que le han votado, ni los que

han confiado en usted, ni los que se han partido la cara por defenderle. Eso no se lo va a perdonar nadie, señor Mas.

Y usted tiene mucho poder; es presidente de la Generalitat, ni más ni menos, en funciones. Es presidente de 7 millones y medio de personas. Sea consciente de lo que significa. Usted el otro día me decía que si yo era consciente de lo que suponía y del esfuerzo. Claro que soy consciente de lo que supone ser presidente de la Generalitat: menuda responsabilidad, menuda responsabilidad sobre las espaldas de una persona.

Por tanto, señor Mas, no nos lleve a la locura, no genere más portadas del *Financial Times* diciendo que esto es una locura y que usted es un chapucero. A mí no me gusta que insulten al presidente de mi comunidad autónoma, a mí no me gusta (*forta remor de veus*), pero es que se lo está buscando, señor Mas...

La presidenta

Senyors diputats i diputades...

Inés Arrimadas García

...es que se lo está buscando.

La presidenta

...respectin el torn de paraula.

Inés Arrimadas García

¿Usted se piensa que la gente normal, de la calle, disfruta con que a ustedes les digan que son chapuceros?, ¿con que se hable de Cataluña en estos términos a nivel internacional? ¿Usted se piensa que nosotros disfrutamos porque usted esté imputado por desobediencia, porque se salten ustedes las leyes? ¿Usted se piensa que a nosotros es un escenario que nos gusta? Pues lamento decirles que no.

A nosotros lo que nos gustaría es sentarnos en una mesa y empezar a negociar y a dialogar y a acordar medidas de sanidad, de educación, de pymes, de autónomos, de infraestructuras. ¿Se le olvida que hay que gestionar Cataluña? ¿Se le olvida que somos 7 millones y medio de personas?, ¿que tenemos un presupuesto de más de 35.000 millones de euros para gestionar?

Señor Mas, se lo dije el otro día, ni usted ni ningún invento que pueda hacer puede sacarnos de esta situación. Da igual si usted es el presidente, o si ponen a otro, o si se inventan veinticinco vicepresidencias. La resolución que ustedes plantearon el otro día no la van a poder aplicar; la ha suspendido el Tribunal Constitucional, y es lógico, habría pasado en cualquier país democrático.

Por tanto, no den un paso más, rectifiquen, estamos a tiempo. Vamos a buscar una mayoría alternativa, vamos a gobernar Cataluña, vamos a pensar en los ciudadanos, vamos a devolver a Cataluña el nombre que siempre se ha merecido; la esencia de Cataluña, la sensatez, el emprendimiento, el dinamismo económico, la apertura económica, cultural...

Por favor, señor Mas, vuelva a la realidad –vuelva a la realidad–, deje de pensar en sí mismo, deje de pensar en su partido y piense en 7 millones y medio de catalanes.

Muchas gracias.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula l'illustre senyor Miquel Iceta, president del Grup Parlamentari Socialista.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats..., dimarts, senyor Mas, sovint em vaig referir a vostè com a «senyor candidat» –em va semblar el més adequat–, avui també ho faré, però volia començar la meva intervenció adreçant-me, breument, tant al candidat com al molt honorable senyor president de la Generalitat en funcions, Artur Mas i Gavarró, investit president de la Generalitat el 21 de desembre de 2012.

El Parlament de Catalunya el va investir president, en aquella data ja llunyana, i per això –i per al seu mal costum d'avançar les eleccions sempre que ha pogut– vostè és avui president de la Generalitat en funcions. Al seu mandat, assolit al 2012, apello per demanar-li formalment que, com a president de la Generalitat en funcions, no desple-

gui cap actuació relacionada amb la resolució aprovada dilluns per aquest Parlament i suspesa ahir a la tarda pel Tribunal Constitucional. Una resolució que no hem dubtat a qualificar com l'error més important comès per una institució catalana des de 1977. Un error temerari i altament lesiu per al conjunt dels catalans i per al nostre autogovern.

Les institucions ens representen a tots, i, per tant, ningú, en cap circumstància, pot arrossegar les nostres institucions fora de la legalitat, per molts diputats o ciutadans que ho demanin, precisament perquè les institucions són de tots i l'única forma de garantir que les institucions són de tots –i han de representar-nos a tots– és respectar la legalitat democràtica de la que deriva la seva autoritat.

La crítica a la resolució aprovada dilluns no és una crítica que vingui només de fora de Catalunya: som moltes les veus catalanes que l'hem criticada i moltes les veus que ho fem des d'un sentiment profundament catalanista. Es tracta d'una resolució que Enric Juliana va qualificar de «redactada amb presses per dos estudiants de COU entre assemblea i assemblea» –ja no es fa el COU, em sembla, en fi. L'editorial de *La Vanguardia* de dimarts parlava, ho cito literalment, de «declaració unilateral d'independència encoberta», i denunciava que el text, i ho cito literalment, «no només xoca amb la Constitució vigent, sinó que se situa al marge de l'ordre europeu», i qualificava la jornada de dilluns de, torno a obrir cometes, «petita, trista i desmanegada simulació del 6 d'octubre de 1934». En coherència amb aquesta anàlisi, el primer diari de Catalunya demanava una rectificació urgent.

El segon diari del país, *El Periódico de Catalunya*, tampoc amagava la seva preocupació en el seu editorial de dimarts afirmant que, i cito literalment, «el Parlament se situa al marge de qualsevol regla del joc democràtic i no pot trobar la comprensió de ningú en el conjunt d'Espanya, a la Unió Europea ni a la resta de la comunitat internacional», tanco cometes.

Ni caverna mediàtica, ni clavegueres de l'Estat: *La Vanguardia* i *El Periódico de Catalunya*. Vull fer èmfasi en això perquè ningú no pugui presentar el conflicte institucional que vivim com un nou episodi «Espanya contra Catalunya», segona part.

Molts catalans no compartim el que s'ha fet. Tres grups parlamentaris catalans vàrem recórrer a l'empara al Tribunal Constitucional abans que ho fes el Govern d'Espanya, i encara molts més ciutadans i ciutadanes de Catalunya no volem que les institucions catalanes se situïn fora de la llei, en rebel·lia, davant la suspensió acordada ahir per unanimitat pel Tribunal Constitucional; un tribunal constitucional que integra, recordem-ho, diverses sensibilitats ideològiques, dos magistrats catalans –un d'ells, per cert, proposat per aquest Parlament a proposta del Grup de Convergència i Unió.

Per tant, senyor president en funcions, l'insto a ser fidel al mandat que va rebre el 21 de desembre de 2012 i a sotmetre's a la decisió del Tribunal Constitucional, institució davant la qual vostè, com a president del Govern, ha presentat desenes de recursos d'inconstitucionalitat i conflictes competencials des del 2010 ençà –li ho dic com a president en funcions, lògicament li ho dic també com a candidat.

I ara entro, estrictament, en el debat d'investidura. Reiterant necessàriament –i em disculparan– alguns dels arguments que ja vaig utilitzar en la sessió de dimarts al matí. Tampoc és que la seva intervenció d'avui, senyor candidat, ens permeti estendre'ns en altres consideracions, però alguna li'n faré.

Senyor candidat, li ho vaig dir dimarts, i reitero avui les nostres tres negatives: no a la independència, no a la illegalitat i no a la seva investidura.

Senyor candidat, vostè no s'ha guanyat la nostra confiança, ans al contrari, l'ha perduda des d'aquell llunyà 2010 en què vàrem afavorir la seva primera investidura a través de la nostra abstenció.

En primer lloc, vostè no obtindrà la nostra confiança perquè vostè ha renunciat, de forma explícita, a fer un govern per a tots els catalans i les catalanes. Queda molt lluny en el temps aquella afirmació seva quan deia, cito literalment: «El Govern que aspiro a presidir serà el Govern de Catalunya, sense cap més element que l'adjectiu o el defineixi, un govern per a tots, ens hagin votat o no.» Ara vostè vol formar un govern independentista, integrat per independentistes i pensant només en els independentistes, i ho diu sovint i amb orgull. Permetrà que jo, subratlli aquest fet per justificar el nostre vot negatiu.

No obtindrà la nostra confiança perquè la seva gestió en els darrers cinc anys ha estat un rotund fracàs. Cinc anys perduts: cap avenç, cap nou projecte, cap nova gran inversió, cap nova competència, un deute disparat i, sobretot, importants retallades socials. Fins i tot, en aquest temps de govern en funcions no estan disposats a parlar de com es va recuperant el poder adquisitiu dels treballadors de la funció pública; però, en canvi, sí que segueixen contractant personal de confiança.

No obtindrà la nostra confiança perquè el seu únic objectiu és la independència, i és incapaç de reconèixer que, tot i haver guanyat les eleccions, ha perdut el plebiscit en els termes que vostè mateix els havia plantejat. No pot empènyer el país cap a la independència amb menys del 50 per cent dels vots.

No obtindrà la nostra confiança pel camí illegal que vol emprendre; de fer-ho, causaria el més greu perjudici per a l'autogovern dels catalans i les catalanes des de 1977. També queda lluny en el temps la seva afirmació del debat d'investidura del 2010, quan deia: «El Govern que aspiro a presidir tindrà un alt sentit institucional.» El Govern que vostè aspira a presidir es fonamenta en la ruptura amb la primera de les obligacions de tot governant, que no és altra que la de respectar i fer respectar les lleis.

No obtindrà la nostra confiança perquè vostè, que està cercant suports a la seva investidura a qualsevol preu, ho fa sense les mínimes garanties d'estabilitat i coherència per a l'acció de govern, la qual cosa és un absolut disbarat en les actuals circumstàncies. Potser em tornarà a dir que és injust que parlem de cercar suports a qualsevol preu, però les darreres hores, i, fins i tot, part de la seva intervenció d'aquest matí, ens ha mostrat fins a quin punt això és cert. I ara intentaré justificar-ho, que com tot el que dic és discutible.

Per a la llista conjunta, vostè va acceptar que tot un president de la Generalitat es presentava a la reelecció de quart en una llista. Ara, per mantenir-se en el càrrec, està disposat a una presidència disminuïda. Ens ve a dir: «No patiu, que durarà poc. No patiu, que em rodejaré de vicepresidents i comissions delegades. Serà una presidència decorativa, coral, polifònica..., el que vulgueu, i si no m'agrada, em feu fora al juliol.» Aquesta és la nova d'avui. Jo..., tranquil perquè no li demanaré que, a canvi del nostre vot, faci una qüestió de confiança mensual, no.

D'alguna manera, vostè s'està adreçant a un grup de la cambra i els diu: «Sereu vosaltres els que manareu, encara que estigueu fora del Govern.» Tot té un límit a la vida, senyor candidat. Les institucions ho són de tots els ciutadans i la presidència de la Generalitat és una institució en si mateixa. Jordi Pujol la va rebre intacta de Josep Tarradellas, que la va guardar amb honor i dignitat llargs anys de l'exili, que l'havia rebuda de mans de Josep Irla, successor de Lluís Companys, successor de Francesc Macià.

No volem veure com es posa a subhasta la presidència, no és l'objecte d'una rifa, no se la pot degradar ni disminuir. No ho mereix la nostra història, no ho mereix el nostre país, no ho mereixen els catalans i les catalanes, no ho mereix vostè mateix, senyor candidat, que és el cent vint-i-novè president de la Generalitat de Catalunya.

Vostè, senyor candidat, ha dividit Convergència i Unió, ha dividit Catalunya i ara vol dividir-se amb altres la presidència. És hora de dir «prou». A veure si per construir un estat acabaran destruint la nació. Si avui és investit, el preu haurà estat massa oneros; si avui no és investit, li demano que no prolongui dos mesos més la subhasta. La seva obligació, com a president en funcions, és preservar el caràcter i el sentit institucional de la presidència, li demanem que no ho oblidí.

I, president, li ho vaig dir també dimarts –perdó, sí, dimarts al matí–: separar investidura de majoria operativa de govern és un risc que no ens podem permetre. Vostè té raó –ja sap que jo en totes les meves intervencions intento cercar punts de coincidència– quan diu que la provisionalitat no és bona –no és bona– pels problemes que té el país, no per la necessitat de posar en marxa una resolució suspesa pel Tribunal Constitucional, sinó per fer front als problemes que tenen els treballadors de SEAT, el més de mig milió de persones que cerquen encara ocupació, les famílies que no arriben a final de mes, que no podran fer front a les despeses de llum, aigua i gas a l'hivern... I és veritat que vostè diu: «És que a vegades hem intentat fer-ho i no ens n'hem sortit perquè no ens deixen.» Però això ens habilita a deixar-ho d'intentar? Podem deixar pendent el gran moment, el gran dia –*le grand jour*, diuen a França– que tot s'arreglarà amb aquesta arcaïda felicitat que ens promet –i que no ens diu mai ni com s'hi arriba, ni quin és el cost–

o hauríem d'estar treballant, ja, des d'ara, per la millora de les condicions concretes de vida dels catalans i les catalanes? I, també li ho vaig dir dimarts: hi han coses que no podem resoldre per nosaltres mateixos.

Ahir, vaig tenir l'oportunitat de compartir reflexions amb el comitè d'empresa de SEAT. El problema que tenen no el pot resoldre sol el Govern de Catalunya, sens dubte; ho ha de fer en estreta connexió amb el Govern d'Espanya. Això s'ha de fer. Ara, el Govern de Catalunya pot fer una mica més, podria fer com a mínim com a fet el Govern de Navarra, que s'ha desplaçat a Alemanya per interessar-se per la continuïtat de les inversions. És veritat que vostè em podria dir: «Estem en un govern en funcions, i això limita la nostra capacitat d'actuació.» Però molt més limitada quedarà, faci'm cas, si vostès persisteixen amb una via de trencament amb la legalitat i d'incapacitat total i absoluta per negociar amb el Govern d'Espanya.

Hi ha molts problemes que no admeten espera. Hi ha els problemes relacionats amb l'esforç, que hauria de ser de tots, de promoure la reactivació de l'economia i la creació d'ocupació. Hi ha problemes que tenen a veure amb la sostenibilitat dels nostres sistemes públics de protecció social del sistema sanitari i del sistema educatiu. Hi ha problemes que tenen a veure, sí, amb la preocupació sobre la corrupció, sobre el frau fiscal. L'altre dia, doncs, llegíem amb interès una notícia que afirmava que no s'havien complert els objectius de l'agència tributària catalana pel que fa a la persecució del frau fiscal. És una dada que ens preocupa. A nosaltres, ens agradaria posar-nos ja en marxa per parlar d'aquestes coses i mirar si, entre tots, som capaços de donar-los una millor resposta que la que han rebut per part del seu Govern.

I, per tant, senyor president, li demanem: Si us plau, aquest pensament, aquesta reflexió, adreci-la al conjunt de ciutadans i ciutadanes de Catalunya, no només als que han pogut sentir-se il·lusionats per un projecte polític concret, sinó a tots els que estan preocupats per la seva situació personal, familiar o col·lectiva. No ens posi en la tessitura d'emprendre un camí sense retorn del qual només se'n poden derivar problemes per al nostre país, per als nostres conciutadans i per als nostres treballadors de la funció pública.

És per tot això, senyor candidat, que el nostre grup no li atorgarà la confiança. Creiem que no la mereix i creiem que el camí que està apuntant serà altament perjudicial per al futur del país, si tira endavant.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula l'il·lustre senyor Lluís Rabell, president del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Josep Lluís Franco Rabell

Senyora presidenta... Senyores i senyors diputats, molt bon dia a totes i a tots. Bé, tot i que m'hi referiré més endavant, que siguin les primeres paraules, tanmateix, per esmentar l'esdeveniment del dia: la decisió, la resolució del Tribunal Constitucional reaccionant a la declaració votada dilluns, no per previsible, menys problemàtica. I m'hi refereixo en el sentit que confirma una de les nostres preocupacions principals, i és que per la via d'un xoc institucional no resoldrem la situació que tenim plantejada. Nosaltres estem en aquestes circumstàncies particularment orgullosos i orgullosos que els nostres companys i amics d'arreu de l'Estat, justament quan hi ha una cridòria extraordinària al voltant d'aquesta situació i es demana *mano dura*, doncs, que recordin amb insistència i amb coratge enfront d'una opinió pública, més ben dit, publicada, que l'única sortida és el diàleg i que la sortida més assenyada és donar la paraula a la ciutadania de Catalunya. M'hi referiré més endavant, però vagi per endavant, doncs, la salutació als nostres amics d'arreu de l'Estat que aguanten el que no és fàcil d'aguantar.

Bé, per venir al debat d'investidura, els debats de dimarts van ser esclaridors en molts aspectes, però ens van confirmar, com avui ens confirma la presentació que ha fet el senyor Mas, un cop més, la nostra decisió, com ja sabeu, de no donar suport a la investidura que ens proposa. No repetiré, perquè no s'escau, els arguments que tenen a veure, que ja vam exposar a bastament, amb la nostra visió profundament crítica sobre la trajectòria dels successius governs de Convergència Democràtica i que d'alguna manera

pesen en aquest debat, i de quina manera. Però sí que voldria tornar sobre el principal condicionant que segueix pesant sobre aquest debat i que, d'alguna manera, l'enrereix i el condiciona, el determina, que és aquesta famosa resolució de desconnexió votada el dilluns –que, com diu molt bé la nostra companya Gemma Lienas, això de la desconnexió és un eufemisme, per no dir neollengua, i que a ella li fa pensar més aviat en la desconnexió d'un malalt terminal–, i que és una manera d'evitar parlar amb franquesa d'allò que està al damunt de la taula. Hi ha mandat democràtic per engegar un procés de ruptura unilateral amb Espanya? És aquesta la verdadera qüestió que tenim plantejada.

I nosaltres tenim dues coses clares des del debat del dilluns. La primera, que el full de ruta que marca aquesta resolució i el Govern que s'hi compromet, i si és que finalment en surt algun d'aquesta cambra, ens poden dur a molts llocs –ens poden dur a molts llocs. I a nosaltres no ens agrada entrar en debats catastrofistes ni en escenaris terribles, no ens agrada fer política-ficció, però una cosa tenim clara: que l'únic lloc on no ens durà aquest full de ruta és a una república catalana –l'únic lloc on no es durà aquest full de ruta és a una república catalana, ni amb el capità Mas, ni amb l'equipatge de contramestres i caps d'intendència que ens ha proposat. De fet, amb aquest full de ruta estem ja entrant en una paràlisi, en un xoc institucional i en una dificultat per configurar un govern; una dificultat que té a veure, més enllà de les peripècies parlamentàries o, fins i tot, a través d'aquestes peripècies parlamentàries, amb una realitat: si no hi ha un govern de la desconnexió és perquè en el fons a Catalunya no hi ha una majoria social per a la desconnexió. En el fons, aquest és el verdader problema polític.

I si hi ha alguna desobediència en marxa –ho recordava també ahir el nostre company Joan Coscubiela a la televisió–, si hi ha un acte de desobediència que està practicant l'actual Govern en funcions, és la desobediència a la resolució del pagament pendent als funcionaris de la Generalitat de Catalunya, paga que encara..., que ja estan cobrant altres funcionaris i que aquí, els de casa nostra, no.

Bé, davant d'aquesta situació, qui es frega les mans a l'Estat espanyol són el senyor Rajoy i el senyor Rivera, perquè finalment aquest debat i aquest Govern en funcions i aquesta manera de fer s'estan convertint en el millor comitè de campanya del senyor Rajoy –el millor comitè de campanya. No necessiten i sobretot els va molt bé no explicar quin és el balanç del seu Govern, al senyor Rajoy..., i al senyor Rivera exactament tampoc explicar quin és el seu programa social amb tot detall. En tenen prou a comentar dia rere dia el *órdago catalán*. I era d'esperar que fins al 20 de desembre, per aquesta línia impotent de declaracions altisonants, però incapaços de tirar-les endavant i de realitzar-les, doncs, tinguem dia a dia un *crescendo* de mesures, d'amenaçes, de disposicions, d'iniciatives legals, avui una, demà l'altra, la resposta, la reacció..., i, així, això pot substituir la campanya política de les eleccions generals.

Com dic, sortosament hi ha veus, hi ha veus progressistes arreu de la societat espanyola –els companys de Podemos, però moltes altres formacions: Compromís al País Valencià, la Chunta Aragonesista, Izquierda Unida, els companys de Galícia–, que, malgrat tota aquesta situació, estan apellant a la consciència democràtica de la ciutadania espanyola, que, aquesta sí, ja fa temps que ha començat a sentir el clam de la ciutadania de Catalunya. I, efectivament, el fet que hagin sortit centenars i milions de persones al carrer per reclamar drets per a Catalunya ha tingut els seus impactes i ha començat a tenir efectes en la consciència democràtica de la ciutadania espanyola. Però justament aquesta fugida cap endavant, lluny de teixir lligams i vincles amb aquesta esperançadora reacció, el que fa és empènyer-les –empènyer-les– cap a la dreta nacionalista espanyola més rànica. És aquest, el problema polític de fons que tenim.

Mireu, nosaltres estem convençuts que no hi haurà un avenç democràtic significatiu en aquest país sense la construcció d'un ampli consens, d'una àmplia i sòlida majoria social a Catalunya. Justament, la resolució que se'ns proposava dilluns i el Govern que en sortiria trenquen amb aquesta majoria. Primer, perquè els qui han conduït les polítiques d'empobriment social d'aquests últims anys manquen de credibilitat i de capacitat per arrossegar i per unificar el poble, però tampoc tenen credibilitat pel que fa a la corrupció, i tampoc, com deia, perquè no hi ha un mandat ciutadà de ruptura unilateral. I sobretot, insisteixo en aquest aspecte, perquè no es busquen i no es cerquen complicitats i aliances.

Mireu, els que venim d'una experiència o d'experiències dels moviments socials, del moviment obrer, dels moviments veïnals, hem après algunes coses a còpia de garrotades, moltes d'elles, eh? (*Rialles.*) I és que per conduir una lluita, per conduir un conflicte, per conduir una reivindicació, primer cal formular objectius que unifiquin; segon, cal mantenir unida la teva gent; tercer, cal envoltar-la de solidaritat, de complicitats en el seu entorn professional, veïnal, de ciutats, de pobles; en tercer lloc, cal cercar aliances, i en quart lloc, cal afeblir i dividir l'adversari, en lloc d'enfortir-lo. Exactament el contrari del que ens estan proposant aquí, exactament el contrari. (*Alguns aplaudiments.*)

L'altre dia, fins i tot, semblava que es volia fer una dissolució del Parlament i substituir-lo gairebé per una mena d'assemblea dels setanta-dos independentistes, amb la qual cosa uns quants fèiem broma i dèiem: «No sabem si la faran a Can Vies o al Majestic, l'assemblea.» (*Rialles.*) Però la realitat és que el problema polític que s'està plantejant en aquest debat és la desconexió amb la realitat complexa i variada de la societat catalana. És un mica el que l'Enric Juliana, que se citava abans, en deia en un article «la radicalització petitburgesa». Una mica, el programa que ens proposen vostès és una mica el programa del senyor Esteve, eh?, de la botiga de La Puntual: «Abrandat en les paraules, impotent en els fets.»

I aquí els recordaria, amb menys grandiloqüència que citar Kennedy o Thomas Jefferson o Lincoln, o fins i tot sant Agustí, doncs, una cosa que s'aprèn en la cultura del cinema de barri, quan de petits hi anàvem, allò que deia el John Wayne, no?, a les pel·lícules, sempre, quan li fotia un mastegot al vaquer, una mica fogós, i li deia: «Nano, no treguis el revòlver si no estàs disposat a utilitzar-lo.» Doncs, una mica és el que vostès fan: amenaçar, amagar, però no donar. I, quan amenes i no dones, el que et ve és un mastegot impressionant.

Permeteu-me acabar amb dues reflexions a tenor del que s'ha dit abans, sobre el dret a decidir i sobre el famós tema de la desobediència. El senyor Turull ens deia el dimarts: «Alguns parlen del dret a decidir» –i ens mirava–, «però nosaltres l'exercim.» Home, potser que no l'exerceixin sobre nosaltres. El dret a decidir és un dret col·lectiu, potser que tots participem d'aquest dret de decidir. I aquest és el problema que tenim plantejat.

L'altre dia es deia també en aquest debat, i em penso que era la senyora Arrimadas, que feia una mica de broma sobre això del dret a decidir, diu: «Què vol dir? Que amb això els de l'Hospitalet podran decidir sobre el que volen fer, i els de Sant Cugat?» No, els de l'Hospitalet i els de Sant Cugat i els de Cascajos de la Sierra, si voleu, o els de Villa Arriba, són gent molt assenyada i voldran decidir sobre les coses que els afecten. A cap d'aquests se'ls acudirà proclamar una república de l'Hospitalet, o de Sant Cugat del Vallès, o de Badia.

El que hi ha plantejat és un fet polític incontestable, que hi ha una realitat nacional que està clamant per trobar una sortida democràtica. I això és el problema que tenim plantejat. I el problema que tenim plantejat no es pot resoldre només amb invocacions jurídiques. Els antics juristes romans deien que sense justícia no hi ha dret», la qual cosa vol dir que perquè hi hagi un dret, un ordenament jurídic que funcioni és necessari escoltar la pulsio democràtica i la voluntat d'avenç de la societat. I això és el que tenim en aquest moment.

Es pot desobeir tot? Mireu, les lleis nosaltres creiem que són, en principi, efectivament, per obeir-les, però també per interpretar-les, per modular-ne l'aplicació, per reformar-les i, a voltes, també per desobeir-les. Penseu que, si esteu aquí asseguts, si la senyora Arrimadas està aquí asseguda, és perquè està asseguda en una institució conquerida per la desobediència –conquerida per la desobediència–, que no emana de la Constitució espanyola; és una de les poques institucions d'aquest país que emana d'una legitimitat republicana, conquerida per la mobilització, pel poble de Catalunya, i, singularment, per moviments veïnals tan potents que van fer caure tres alcaldes franquistes en plena dictadura i que van fer necessari que tornés Tarradellas, que es fes una concessió importantíssima, democràtica, a la ciutadania de Catalunya. La desobediència porta els seus fruits i és mare de la democràcia. Naturalment, la desobediència i els límits de la desobediència són allò de qui està disposat a assumir-ne totes les conseqüències. Quan nosaltres anem a parar desnonaments, assumim les conseqüències de la nostra desobediència. I és aquí el problema polític: s'està disposat a assumir què i fins a quin punt? És aquest, el problema que tenim plantejat.

Per tant, nosaltres no creiem en absolut en les capacitats d'un govern de la desconexió. Una part de la seves forces es van mostrar molt decidides –d'aquest Govern, de la desconexió– a estovar-nos quan nosaltres desobeïem. Jo recordo, per exemple, a l'època que el senyor Felip Puig estava al capdavant de la conselleria d'Interior, quan estàvem a la plaça Catalunya, el 15-M, eh? Aleshores, diguem-ne que els desobedients estaven en una altra banda, eh? I no està gens clar que aquestes mateixes persones estiguin disposades a mantenir el mateix coratge en un altre paper. Però és que, sobretot –sobretot–, aquestes polítiques, aquestes forces polítiques, aquests quadres, aquests dirigents, són incapaços de suscitar l'adhesió popular i les complicitats necessàries.

Acabo dient que el que necessitem ara és un govern que sargeixi el país, que recompongui la majoria social a favor del referèndum i que sàpiga atraure les simpaties de l'opinió pública democràtica espanyola, en lloc d'empènyer-la en braços de la dreta més rànica. Per això, per totes aquestes raons, i amb aquesta perspectiva i amb l'esperança que, efectivament, arribem a suscitar i a generar aquesta majoria democràtica, votem «no» a la investidura d'Artur Mas.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula l'illustre senyor Xavier García Abiol, president del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Xavier García Abiol

Senyora presidenta del Parlament, senyores i senyors diputats, senyor president en funcions de la Generalitat i candidat, consellers, conselleres..., yo quiero empezar mi intervención en el día de hoy reiterando la que ha sido la petición que hemos realizado desde el Grupo del Partido Popular de Cataluña a la presidenta del Parlament, que no es otra que en relación con la resolución que ayer adoptó el Tribunal Constitucional, en base a la adopción del acuerdo que se realizó el pasado lunes en este mismo Parlament de Catalunya, en donde de manera manifiesta se aprobó un acuerdo que lo que pretende es la ruptura de Cataluña con el resto de España, y en base a esa resolución de ayer por la tarde del Tribunal Constitucional creemos del todo necesario, para garantizar la estabilidad de este Parlament y dar tranquilidad al conjunto de hombres y mujeres de Cataluña, que tanto *la presidenta del Parlament* como *el president en funcions de la Generalitat* manifesten públicamente que acatan la resolución que ayer dictó el Tribunal Constitucional. Por tanto, les solicito que antes de que finalice esta sesión se lleve a cabo el acatamiento de la misma.

A partir d'aquí, senyor candidat, senyors i senyores diputats, jo els vull fer una sèrie de reflexions. Algunes, segurament, poden ser compartides pels diputats que no defensen un projecte rupturista, no defensen un projecte independentista..., però que tenen un contingut important. I em refereixo concretament als fets que van succeir, i ho deia ara fa un moment, ahir a la tarda amb la resolució del Tribunal Constitucional.

A mi, senyor president, senyor candidat en aquest cas, em sorprèn. Em sorprèn que vostè, que està investit d'aquesta autoritat com a president de la Generalitat, no hagi tingut ni tan sols unes paraules per valorar el que va succeir... Ara; em diu que ara ho farà. Bé, doncs ara ho farà. Doncs jo me'n alegro, que ara hagi decidit fer-ho. Però a mi em sembla que és de tal magnitud, el que ahir va decidir el Constitucional, com perquè les primeres paraules de la seva intervenció anessin en la direcció de posar llum en aquesta situació d'inseguretat institucional i jurídica que es viu a Catalunya en aquests moments.

Ahir sí que vàrem poder escoltar, senyor candidat, la vicepresidenta; vàrem poder escoltar la senyora Munté. I la senyora Munté va dir, així, amb una veu una mica espantada, eh?, tremolosa, així una miqueta..., que, bé, que només obeïa les lleis del Parlament. Sí, que jo la vaig veure –jo la vaig veure–, senyora Munté, eh?, i no sabia com sortir-ne. I vostè va contestar en una pregunta d'un mitjà de comunicació que només obeïa les lleis emanades del Parlament de Catalunya. Això vol dir, senyora Munté, que des d'aquest Govern que en aquests moments ja tenim els catalans no s'obeeixen els criteris que marquen les directives de la Unió Europea? Vol dir que el Codi civil no s'aplica aquí a Catalunya? Vol dir que el Codi penal no s'aplicarà? Ens diu això? Perquè

si hem de fer referència al que vostè va assenyalar ahir, que únicament i exclusivament fem cas a un marc legal que és el propi de Catalunya, com si la resta, el que passa en el nostre entorn, no ens afectés, em sembla que anem força malament..., i posa en coherència..., i posa sobre la taula que estem davant d'un Govern que, parlant en termes nàutics, en termes mariners, ha perdut el nord.

Al llarg de la primera jornada d'investidura va quedar prou clar que el president en funcions i el candidat, el senyor Mas, no disposa d'una majoria a la cambra, en aquests moments. Dimarts, la CUP li va dir per enèsima vegada que no li donaria suport. També li haig de dir que després d'escoltar la seva intervenció, i un que sap llegir entre línies, crec, amb sinceritat, que aquest acord amb la CUP, amb el partit més radical d'extrema esquerra segurament d'Europa, està molt proper. Segurament no serà avui. Però sí que en base a la seva intervenció..., i que ens ha vingut a explicar aquí una conversa i unes negociacions, a donar-nos unes explicacions d'uniques negociacions privades entre dos partits polítics, sense que ningú li ho hagi demanat, de moment, i vostè ve aquí a donar-nos explicacions... Segurament no és un fet gratuït. Segurament obeeix a una de les imposicions, de les moltíssimes imposicions, que amb els que vostè va estar reunit ahir li han posat sobre la taula.

Però, a la vegada, senyor Mas, més enllà que ja sembla que ho tenen bastant encaminat, s'hauria de preguntar com és possible que la resta de formacions polítiques, amb els plantejaments que vostè posa sobre la taula en aquests moments, no li vulguin donar suport. S'ha posat a pensar-hi? Com és possible? Yo le quiero recordar, señor Mas, que tanto Ciudadanos como el Partido Socialista, si usted cambia de planteamientos, si usted abandona la deriva independentista, se han ofrecido a darle estabilidad en este Parlamento. Y le repito lo que le dije el martes: yo ya entiendo que con nosotros usted no quiera saber nada. No lo comparto, pero lo entiendo. Pero se lo ofreció Ciudadanos si cambiaba de opinión; el Partido Socialista, por activa y por pasiva. Y usted sigue con la voluntad de intentar gobernar solo para una parte de los catalanes, aquellos que defienden sus postulados, aquellos que defienden su proyecto rupturista de Cataluña con el resto de España, dejando de lado al resto, que nos sentimos profundamente catalanes y profundamente españoles.

El que hem pogut veure, i li ho haig de dir amb molt de dolor, eh?, senyor Mas, és que..., veiem que vostè, a canvi de ser president de la Generalitat, a canvi d'aconseguir el suport de l'extrema esquerra radical, és capaç fins i tot de devaluar absolutament la institució de la presidència de la Generalitat convertint-la gairebé en una presidència simbòlica. Vostè deia l'altre dia, i li torno a donar la raó: «Vivim un moment històric, un moment que es recordarà dintre de molts i molts anys.» És cert. I vostè passarà a la història per haver devaluat i arribat a humiliar la institució de la presidència amb el que avui ens ha plantejat. Fins a quin punt, senyor Mas, està disposat a regatejar el valor de la presidència de la Generalitat, inclús per buidar-la de contingut?

No fa massa, el partit de què vostè és president, Convergència Democràtica de Catalunya, era..., ha estat el partit del sistema a Catalunya durant trenta anys. Avui, el que ha estat el partit del sistema a Catalunya durant trenta anys és el que suplica arribar a un acord amb els antisistema que en aquests moments tenim a Catalunya, i segurament els de més contingut en la seva ideologia del conjunt d'Europa. A mi em sembla profundament lamentable, aquesta situació. I em sembla lamentable veure com vostè ens ha vingut aquí a explicar com va anar la conversa ahir amb els membres, amb els diputats, o amb els responsables, de la CUP. Que ens parli que l'important és arrencar la legislatura, i ho ha dit dues vegades, «l'important és arrencar la legislatura». Però, i al dia següent, senyor Mas, què passarà? Els seus plantejaments... Vostè, quan dimarts ens va dir: «No, miri, escolti, nosaltres arrenquem la legislatura amb la CUP, i després, bé, el Partit Popular, o el Partit Socialista, o Ciutadans, ja ens votaran al dia a dia.» A vostè li sembla, senyor Mas, que això és responsable? Sí que va dir això, senyor Mas. Sí que ho va dir –sí que ho va dir. I ens va dir: «El que no poden fer els del Partit Popular, ni la resta de partits polítics, és demanar-nos que renunciem al nostre projecte rupturista, al nostre projecte independentista.» Vostè creu que això és presentable? Vostè creu que Catalunya, per tal que vostè en sigui president, pot estar en mans, a la investidura, d'un partit, en aquest cas de la CUP, sense que es pugui garantir el dia a dia a partir d'aquell moment? Sense que puguem garantir les polítiques socials? Sense que puguem garantir

les polítiques industrials per crear llocs de treball? Sense que puguem garantir els serveis sanitaris? A vostè li sembla que això és raonable i que això és seriós? Amb sinceritat, jo li haig de dir que no.

Perquè l'únic que hem escoltat al llarg d'aquests dies, senyor candidat, senyor Mas, senyors de la majoria de Convergència Democràtica, i també d'Esquerra Republicana, és que la resposta als problemes de la llista d'espera a la sanitat pública és «independència»; la resposta a la falta de places, per exemple, a residències per a la gent gran és «república catalana»; la resposta al fet que en aquests moments milers d'escolars estudiïn en barracons és «trenquem amb Espanya». Aquest és un projecte de país? Aquest és un projecte que necessita Catalunya l'any 2015, en una Unió Europea a on les regions, a on els països, treballen amb intensitat per sortir de la crisi econòmica que ens ha castigat en els darrers set, vuit, anys? Vostès creuen que aquesta és l'alternativa de govern que necessita Catalunya en aquests moments? Amb sinceritat, li haig de dir que no.

I el que més pena em fa és veure la incoherència de les seves paraules per tal de ser el que vostè vol: president de la Generalitat. Encara que això signifiqui que els de la CUP cada sis mesos l'hagin d'examinar a través d'una moció de confiança. Fins a on podem arribar, senyor Artur Mas, que la institució de la presidència de la Generalitat s'hagi de prestar a aquests paperots? Fins a on podem arribar, que la institució del president de la Generalitat s'hagi de prestar a aquests paperots?

Perquè, miri, aquí hi ha una qüestió. Si vostè segueix per aquest camí, si vostè i els seus companys de viatge segueixen per aquest camí... Quan alguns parlen de si el Govern d'Espanya, o determinat tribunal..., va a suspendre la autonomia catalana, porque el Gobierno de España tiene su obsesión, según ustedes, de suspender la autonomía catalana, yo le quiero decir, señor Mas, que aquí el único que ha decidido suspender la autonomía catalana, al situarse fuera del Estatut y al situarse fuera de la Constitución española, es usted. Porque el marco legal que en este país garantiza que Cataluña pueda disfrutar de la autonomía más importante de que goza cualquier región en la Unión Europea en estos momentos son nuestras principales leyes, que son la Constitución española y el Estatut d'autonomia, esos que usted, con su actitud y con sus compañeros de viaje, quiere volar.

Muchas gracias.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula el senyor Antonio Baños, president del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Antonio Baños Boncompain

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats, bon dia. Senyor García Albiol, ens fa patir molt. Tot el matí que reclama que li diguem si acatem o no acatem la sentència del Tribunal Constitucional, i ningú no li ha fet cas. Doncs bé, li donarem peixet: nosaltres, les deu diputades de la CUP - Crida Constituent, no l'acatem. Ja està. Això ja ho tenim. I deia també a aquesta bancada que «no segueixin per aquest camí» –«no segueixin per aquest camí». També li ho diem: seguirem per aquest camí. Veu, alguns aliats inesperats, a vegades, té, no, senyor Albiol? Li hem fet cas.

Bé, nosaltres serem breus, en aquesta intervenció, ja que el nostre vot està decidit, i creiem que tots tenim molta feina; se'ns gira feina a tots, que crec que aquesta és la tasca que ens han encomanat. La CUP - Crida Constituent votarà que «no» a la candidatura d'Artur Mas. És un «no», però és un «no» tranquil. Diem «no» avui amb la certesa que el «sí», el «sí» important, el «sí» a la república, ni es debat, ni s'acaba ni s'escota aquest matí. És un «no» tranquil, fruit de la coherència de les nostres promeses. De les promeses electorals, també. És cert. Però no només d'això. És un «no» que no tanca la porta, sinó que estimula a anar més lluny, a ser més gent i ser més gent de manera més ferma i més sòlida. No és un «no» enrocat. Els arguments de fons d'aquest «no» ja els vam exposar el passat dimarts, i crec que no fa falta tornar-los a dir. Però avui diem «no» també als nous arguments, que són l'oferta que ha posat sobre la taula avui i que volem valorar, encara que sigui de manera breu.

És un moviment, certament. És el primer moviment que ens fa vostè i que ens fa Junts pel Sí. Com a tal, ho valorem; valorem que la cosa es mogui. I això sempre és in-

teressant en una negociació i en una dinàmica en la qual hem de trobar acords. I amb això hi estem tots d'acord. Però no dóna resposta a la nostra màxima inquietud, que és eixamplar la majoria social en defensa i construcció del nou país. Creiem que aquest aspecte, que és central i bàsic i que és pel qual ens estem movent, aquesta oferta no el resol.

És una proposta que nosaltres entenem que no és més que una reelaboració –una elaboració més creativa, això és cert– dels acords de govern que ja tenien abans amb Esquerra, i per això no la trobem com una oferta ni de consens, ni una oferta que podem utilitzar-la per eixamplar aquesta base social.

És una oferta en què, de totes maneres, hi trobem coses que són força interessants. A nosaltres la idea de la moció de confiança ens apropa a una idea –la idea de debat, de fiscalització i de collectivitat, fins i tot– que trobem molt necessària i que nosaltres sempre hem posat sobre la taula. És a dir, creiem que és una oferta insuficient, però que és una primera oferta i que té aspectes que nosaltres ens voldríem guardar per valorar-los i per deixar-los sobre la taula en futures ofertes que vostès, espero, facin al país.

Nosaltres tenim el compromís, que volem explicitar ara mateix, de no caure en parany que sovint ens posen o, millor dit, que sovint ens posem a nosaltres mateixos sempre de manera innecessària i sempre sense alçada de mires. No existeixen independentistes bons i dolents –per a una part de la cambra som tots dolents, això queda clar–, però no existeixen tampoc independentistes facilitadors i independentistes empenyadors. No caurem en el parany de dividir –nosaltres no caurem en aquest parany de dividir ni de dividir-nos– perquè l'objectiu és comú, l'objectiu és irreversible, és imprescindible i, a més, el tenim a tocar. I ho diem ara i aquí, que hem votat que no, sí, senyor Rull, ho tenim a tocar, encara que diem «no» a aquesta proposta i «no» a aquesta investidura –a tocar. Ens falta feina i ens falta acord, però ho tenim a tocar, i no ho deixarem passar, això segur.

El «no» tranquil d'avui és també un «no» a entrar en baralles innecessàries, en contradecaracions, en dos de pit i en escenificacions que no ens porten enlloc. Sabem perfectament –perfectament– que la feblesa històrica de la lluita per la llibertat del nostre poble ha estat la discòrdia en moments clau. Ho sabem i, a més, ho sabem perquè venim de l'esquerra i sabem que aquesta manca d'unitat ha estat absolutament letal per a les classes populars d'aquest país; així que ningú no ens doni lliçons sobre què és la unitat i el seu valor. Crear soroll no ajuda –com diu la dita: «El nostre mal no vol soroll»; assenyalar culpabilitats de manera poc enraonada no uneix: les gesticulacions públiques, les acusacions entre nosaltres –ho sabem tots prou bé– agraden molt a Madrid, però ens afebleixen. Les caces de bruixes mai no han servit de res. Les coses no es fan així. O, almenys, la CUP i la cultura política de la qual en som hereus orgullosos, no ho fem així. Nosaltres creiem en la lleialtat en les negociacions, creiem en la paraula donada i creiem, sobretot, en tornar-hi, tornar-hi i tornar-hi. I, per cert, una mica més de respecte a la CUP - Crida Constituent, que som l'única força de l'hemicicle que no està en cap jutjat per corrupció, que no hem... (*Aplaudiments, remor de veus.*) Senyor Jordi Cañas...? No hi és... Bé, i Esquerra Republicana. (*Remor de veus.*) Ah, és clar. Bé... Una organització... (*Remor de veus.*)

La presidenta

Senyors diputats...

Antonio Baños Boncompain

Perdonin les molèsties... –perdonin les molèsties...

La presidenta

Respectin el torn de paraula.

Antonio Baños Boncompain

Veig que alguns aixequen la mà i altres no aixequen la mà. Llavors, podríem tindre un debat molt interessant sobre qui utilitza la política per fer negocis i qui per transformar el país. Diguem que nosaltres venim d'una cultura política on mai no hem tingut ni temps ni ganes de ser victimistes; no ens queixem, ens expliquem. No plorem, i en moments foscos o complicats, com aquest, nosaltres apostem per parlar i per treballar. Són temps durs perquè també, no ho oblidem, l'Estat espanyol ha optat, i no és cap sorpresa, per desplegar allò que diuen la «Brigada Aranzadi» i que ens portarà a un pols

molt desagradable, però que guanyarem, entre la democràcia i la nostra legitimitat i un Estat absolutament demofòbic.

Durant la campanya vàrem dir..., vam dir bastantes coses, però una en què hi insistíem és que no entràvem en política parlamentaria per ser crossa ni frontissa de ningú. Hem de confessar, amb tot el mal del nostre cor, que encara se'ns demana ser crossa o frontissa quan creiem –creiem, sincerament– que podem tindre un paper molt més constructiu, molt més actiu en aquest procés històric. A la campanya nosaltres dèiem que el que volíem és ser una molla, una garantia que això, que la república i que el procés arribarien més lluny, de manera més sòlida i més forta al seu destí. Les molles tenses, és cert, però nosaltres tensem per avançar, no per trencar. Tensem per fer les coses ben fetes, no per fer victòries tàctiques i espúries. Tensar per esvair un cultura política letal que no ens ajuda: la de les victòries i derrotes en clau partidista. Aquí no guanyarem ni perdrem uns i altres, guanyarem tots o la desfeta serà de tots. Tensem per fer efectiu, de manera estricta, el mandat democràtic d'aquesta legislatura, que no era el nom d'una persona –sempre ho hem dit–, sinó que tenia una paraula inequívoca: independència, república.

No som immobilistes, senyor president. El que no volem és moure'ns en un sentit predeterminat, no volem moure'ns cap a llocs que no veiem prou sòlids o prou convincts, això és legítim. La CUP no ha parat de moure's, senyor president, la CUP sempre es mou. Cerca solucions, proposem i oferim propostes i enteses, com sempre, i tenen tot el nostre temps i tota la nostra voluntat per cercar aquests acords. «Per la via dels fets és com hem de moure'ns», també ha dit vostè. Els fets, les decisions són importantíssims en aquest moment, és ben cert, però avançar per la via dels fets consumats o donar per fetes coses que no són prou sòlides o prou pactades, jo crec que ens afebleix i ens separa.

Nosaltres rebutgem, des d'aquest moment, la dialèctica de victòria i derrota en clau partidista. La victòria, hi insistim, és de tots, i la derrota també ho serà. Deia la senyora Arrimadas: «No entregui Catalunya a la CUP!» Senyor Mas, no, no ho faci, no fa falta que ens entregui Catalunya ni que ens entregui cap premi. La Catalunya per la qual nosaltres lluitem, la guanyem a poc a poc, amb feina de formiga, des dels ajuntaments i des dels carrers; no volem cap regal i, senyora Arrimadas, tranquil·la, perquè Catalunya la transformarem nosaltres a poc a poc i als carrers, no per concessió d'un partit polític. Davant d'aquesta situació, que veiem complexa però en cap cas definitiva, nosaltres, i així ho diem, estem collats a la taula de negociacions. Ho vàrem dir a diari durant la campanya: la CUP sempre ha estat i serà la darrera a aixecar-se de la taula. És la nostra cultura política, sovint ridiculitzada i constantment banalitzada per tanta gent, la cultura política de l'assemblea, de l'acord, del debat, del respecte als dissensos en la recerca dels consensos. Així hem entès sempre la política: escoltant, enraonant, però no obeint.

Vostès... –i ara per acabar, per cloure, li farem una oferta, no una oferta específica, però sí una oferta de mà estesa, d'aquelles que ens agrada fer–, vostès són el grup majoritari i inequívocament han guanyat les eleccions, i tenen la responsabilitat de formar govern, això no ho discuteix ningú. Però, ens sorprèn, i volia fer-los reflexionar sobre que estan buscant, estan maldant per una majoria temporal, feble –creiem nosaltres–, de seixanta-quatre diputats perquè en tenen seixanta-dos, quan la veritable necessitat d'aquest país, la veritable necessitat d'aquest procés és, ha estat i encara ho és, una majoria de setanta-dos. Nosaltres, va quedar palès l'altre dia, hi creiem, en aquesta majoria de setanta-dos. Estable, ferma i que ens permeti, doncs, salpar –ho sento, no puc esquivar les metàfores marineres perquè el tinc massa a prop, senyor president–, salpar d'una vegada amb la república catalana.

Té tot el nostre temps per arribar a un acord sòlid de formar govern i en aquesta feina estem totalment compromesos perquè creiem –i ho diem seriosament– que les eleccions anticipades són reaccionàries, no són revolucionàries. Les anticipades no seran mai la nostra opció ni la nostra proposta, mai les posarem a la taula com un escenari plausible. Collats a la taula de negociacions, així és com estem i com ens tindran.

I dir-li al país que té, a més, el cos, el cor, el pit i el cap de la CUP per defensar les institucions catalanes i la república naixent davant de l'atac d'aquest Estat espanyol demofòbic i guiat exclusivament per la defensa dels interessos per sobre de la defensa dels drets i llibertats de les persones, siguin o no siguin catalanes. «Governem-nos junts»,

ens reclama l'ANC. Doncs, fem-ho, però fem-ho amb lleialtat i obertura de mires. Els setanta-dos desobeïrem junts i ens en sortirem plegats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, té la paraula la il·lustre senyora Marta Rovira, portaveu del Grup Parlamentari de Junts pel Sí.

Marta Rovira i Vergés

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, començaré la meva intervenció adreçada a posar en valor el mandat democràtic majoritari de les passades eleccions al Parlament de Catalunya repassant, evidentment, algunes obvietats, però que crec que són necessàries avui. Perquè quedi clar, però molt clar, que abans que independentistes som demòcrates.

El passat 27 de setembre, Catalunya va celebrar unes eleccions democràtiques i legals i ningú –ningú– ha posat en dubte el resultat d'aquestes eleccions. De fet, la constitució d'aquest Parlament és la seva principal validació i acceptació del resultat. D'unes eleccions celebrades d'acord amb la llei i legítimes des d'un punt de vista democràtic, en poden sorgir diferents mandats democràtics –diferents– en funció de les sumes, les majories i l'aritmètica parlamentària, la suma d'escons, evidentment. El 9 de novembre passat, fa res, aquest dilluns, el Parlament va aprovar una resolució que constata una d'aquestes sumes aritmètiques: el mandat democràtic majoritari a favor de la independència, una majoria absoluta d'escons. Mai abans havia passat.

Una altra obvietat, el mandat democràtic neix de les urnes, del suport de la majoria de ciutadans a favor d'un programa electoral, d'uns objectius polítics: això se'n diu el contracte democràtic. Ningú, mai ningú va impugnar el programa electoral amb el qual ens vam presentar Junts pel Sí o la CUP –un programa electoral clarament independentista–: ningú, mai el va impugnar. El 27 de setembre, aquest programa electoral deia clarament que volia obtenir el suport en escons en aquest Parlament i, si això passava, iniciàvem un camí cap a un estat independent, cap a una república.

Una altra obvietat, el programa vàlid, les eleccions legals i legítimes, una majoria parlamentària d'escons, un contracte democràtic, d'això se'n diu «sobirania popular». Acceptin les regles del joc democràtic, acceptin-les, acceptin les sumes parlamentàries que es deriven d'aquesta regles del joc democràtic. Nosaltres hem assumit aquest contracte legal i legítim, és el nostre deure, ens hi devem. I per això els diputats i diputades de Junts pel Sí i la CUP, entre aquest contracte democràtic que hem contret els diputats i diputades de Junts pel Sí i la CUP no s'hi pot interposar cap tribunal, ni un. Si un tribunal s'atrevís a fer un judici sobre el contingut polític d'una resolució d'aquest Parlament per a la qual tenim un mandat legal i legítim –un judici que seria extemporani, perquè en cap cas es va posar en dubte el programa electoral–, estaria fent un judici indegut del principi democràtic. Amb la suspensió d'una resolució que constata un mandat democràtic; nosaltres entenem que el que aquí s'està suspensent és en democràcia: un suspens en democràcia.

Si vostès apellen l'article 1.2 de la Constitució espanyola, com s'ha sentit en aquest debat a l'anterior sessió, per dir que la sobirania resideix en el poble espanyol, nosaltres apellarem a l'article 1.2 de la Carta de Nacions Unides, que proclama de forma universal el dret de l'autodeterminació de tots els pobles en termes d'igualtat. Vostès, l'article 1.2 de la Constitució espanyola; nosaltres, l'article 1.2 de la Carta de Nacions Unides: tot poble té dret a decidir el marc polític que li correspon, tots els pobles tenen dret a establir lliurement la seva condició política i al seu desenvolupament econòmic, social i cultural. La Constitució espanyola no ho prohibeix ni ho pot prohibir, el dret a l'autodeterminació dels pobles, ni el pot prohibir un govern, ni vostès amb una interpretació interessada de la Constitució. El principi democràtic no té patent espanyola, té patent universal.

En nom de la llibertat no podem sentir... *(aplaudiments)*, en nom de la llibertat no podem sentir que el principi democràtic és contrari al marc constitucional, no ho podem sentir, això forma part d'un passat, ja. Els estats occidentals han evolucionat i solucionen els seus conflictes, tots, per la via democràtica. I nosaltres ho hem intentat tot perquè aquí se solucionés amb un acord i per la via democràtica. Però així és com hem

obtingut el mandat democràtic amb el qual estem compromesos els diputats i diputades de Junts pel Sí, a través d'unes eleccions democràtiques, legals i legítimes. I crec que puc dir que, sumant amb altres diputats i diputades d'aquesta cambra, el mandat és majoritari.

No fem res d'extraordinari que abans no hagin fet altres estats, és cert –és cert–, tot i que cada procés d'independència és un món. Cadascun és condicionat per un marc institucional i polític previ de l'estat matriu, de la capacitat de negociació i la voluntat política de les altres parts, però tots ells es fonamenten en el que el Tribunal Internacional de Justícia ha definit recentment de la següent manera, i ho llegeixo, literal: «Durant la segona meitat del segle XX, s'han donat casos de nous estats que han exercit el dret a l'autodeterminació sense que l'exercici del dret vingués motivat per la descolonització o la fi de l'imperialisme», i ho llegeixo, literal; el dictamen continua dient que «el dret a l'autodeterminació dels pobles ha evolucionat, i que en contra d'aquesta evolució no ha sorgit cap norma ni cap costum en l'ordre internacional que hagi prohibit aquestes noves pràctiques».

Per tant, l'ordre internacional es postula a favor d'una voluntat majoritària d'un poble, que decideix superar un marc legal i polític a través d'un procés radicalment democràtic.

I a nosaltres que no ens vingui ningú amb lliçons de legalitats, quan aquí tenim un estat que la incompleix reiteradament amb sentències i lleis a la mà. Sentències sobre beques universitàries, sobre el traspàs, que permetrien poder estar en millor situació; sentències de traspàs del 0,7 de l'IRPF; la Llei de la dependència; incompliment de tots i cadascun dels pactes de finançament, tots, de la disposició addicional tercera de l'Estatut, incompliment flagrant d'aquella llei que ens encaixa amb l'Estat, l'Estatut d'autonomia. Qui ens pot donar lliçons de democràcia i de legalitat?

Una vegada aclarits els fonaments del mandat al qual ens devem alguns, no vull desapropiar l'oportunitat d'explicar per què alguns considerem que la independència és l'única opció viable. L'Estat espanyol, de fet, no ens n'ofereix cap més. Hi ha molts ciutadans al nostre país que han esdevingut independentistes després de fer-se una pregunta i constatar-ne la resposta. I la pregunta és: quin és el projecte que ofereix l'Estat espanyol als ciutadans de Catalunya? Quin és? –quin és? La resposta és llarga i, sí, està plena de perjudicis, de denúncies, de dèficits i de desigualtats, i s'ha de ser crític i *valent* per explicar-ho. Una actitud ben diferent del victimisme que de vegades alguns ens imputen.

Denunciar un estat i defensar la independència no és la via fàcil, és la via difícil, ben diferent dels partits unionistes d'aquesta cambra que aquests dies, en aquests debats d'investidura, han preferit criticar i oposar-se a la independència pel camí fàcil, amb molts disbarats, que no pas explicar-nos quin és l'objectiu, quin és el projecte que ofereixen per a Catalunya dins l'Estat. No ens l'han explicat –no ens l'han explicat. Quin és? –quin és?

Alguns han arribat a dir que ja estem bé políticament, fins i tot a nivell de recursos econòmics; però que estem patint socialment, sense fer cap tipus de relació d'aquest patiment social amb el patiment i l'escanyament institucional, polític, econòmic o financer provocat pel dèficit fiscal, el frau fiscal o les desigualtats creixents.

Quin projecte polític ofereixen des de l'Estat per a Catalunya? Ja els ho dic jo. Vivim en un estat que cada cop que hi ha un debat polític que afecta els interessos de les grans empreses oligopòliques, tant el PP, com el PSOE, com Ciutadans giren la vista a un altre costat. Un estat que signa un contracte menyspreable que cobreix el risc d'inversió a una empresa de Florentino Pérez i acaba pagant 1.350 milions d'euros pel tancament de Castor; mentrestant, el PP, el PSOE i Ciutadans mirant cap a un altre costat. Un Govern espanyol... (*Aplaudiments.*) Un Govern espanyol que tira endavant una legislació que grava els productors d'energia solar, quan la resta d'Europa el que fa és obligar les elèctriques a pagar els productors particulars.

Per què el PSOE, el PP o Ciutadans defensen sistemàticament Endesa? Per què el Govern espanyol, amb els seus tribunals polititzats, s'obsessiona a prohibir que el Parlament de Catalunya prengui mesures per posar fi a la pobresa energètica? Per què? Qui pot entendre que un tribunal suspengui instruments democràtics per ajudar aquells que més pateixen al nostre país?

I podríem parlar del dèficit tarifari... (*aplaudiments*), del dèficit de la xarxa de trens d'alta velocitat, i a qui han acabat beneficiant, del rescat de Bankia, o dels ministeris espanyols en Educació i Salut que no tenen competència, però una carretada de pressupost, vés a saber per què.

I el PSOE, el PP i Ciutadans afirmen, pràcticament cada dia, que la independència és una cortina de fum. És fàcil aquest discurs, i ocupa pàgines i portades de paper. I jo penso que el PSOE i el PP, i Ciutadans, parlen contínuament de nacionalisme, precisament per no haver de parlar del Castor, per no haver de parlar de l'autoconsum energètic, per no haver de parlar d'Endesa, per no haver de parlar del decret de pobresa energètica... (*Applaudiments.*) De debò..., de debò que algú pot arribar a la conclusió que l'Estat espanyol canviarà gràcies al PSOE, al PP o Ciutadans? De debò? –de debò? Però si el que són ells és el mateix Estat. (*Remor de veus.*) Dit això...

La presidenta

Senyors diputats, respectin l'ordre de paraula.

Marta Rovira i Vergés

Dit això, que ningú dedueixi que els que defensem que aquí es construeixi una república catalana entre tots i per a tots, eludim la nostra responsabilitat. No ho fem. Som molt conscients que posar les institucions al servei dels ciutadans no serà fàcil. I és ben cert que hi haurà també molts actors a Catalunya que faran el possible per dificultar-ho. Però estic convençuda que, malgrat totes les tensions que té el procés, farem prevaldre l'interès general.

És per això pel que estem lluitant: o república catalana o un estat independent o continuar dins d'un estat espanyol que ens sembla irreformable. Sense cap mena de dubte, lluitarem perquè aquí un estat independent, perquè aquest mandat que hem rebut de les urnes s'implementi en benefici de tothom i per a tothom.

Avui hem assistit a la segona sessió del debat d'investidura. Una segona sessió en la qual el president Mas, el candidat de tots els diputats i diputades de Junts pel Sí, ens ha fet una proposta concreta. Una proposta concreta després d'escoltar-nos a tots, de dialogar. Una proposta concreta que va més enllà només de posar en valor aquesta majoria parlamentària de setanta-dos diputats. Està molt bé que aquí tinguem una majoria parlamentària, és un pas brutal, no l'havíem tingut mai abans, i l'hem de posar en valor i l'hem d'exercir, i hem d'aprovar tantes resolucions com facin falta per defensar aquest mandat democràtic i legal que tenim a sobre la taula.

Però no fem prou amb això. No som aquí per fer declaracions, som aquí per implementar aquest mandat democràtic, i per això ens fa falta també fer els propers passos. I per fer els propers passos, necessitem un govern plural, fort, sòlid, que assumeixi un objectiu clar, que aquí estem per fer la transició democràtica més important de la història d'Europa aquests últims anys, i que aquí estem per fer-la tenint molt de compte quines són les prioritats socials en primer terme al nostre país.

No fem prou només amb una majoria parlamentària, tot i que també som molt conscients que ens necessitem tots, tots i totes, tots –tots. I per nosaltres és un privilegi que aquest «tots» inclogui que un dia ens puguem reunir al Majestic, al Palau de la Generalitat, a Can Vies, passant per seus de sindicats, passant per ateneus populars, socials, o ateneus republicans, o, fins i tot, alguna seu d'alguna organització que en aquest país ha liderat el moviment independentista. Per nosaltres, això és una sort i és un privilegi, i sabem, senyor Rabell, que per vostè també, perquè venim del carrer, venim del mateix lloc, venim de les lluites... (*remor de veus*), de la gent normal i tranquil·la d'aquest país; sabem que per vostè la riquesa, (*aplaudiments*), la pluralitat també és un valor –també és un valor–, també.

És per això..., és per això que independentistes o no posem sempre en valor la diversitat, la pluralitat com a principal eix de construcció de la cohesió social. I el senyor Rabell ho explicava molt bé a la primera sessió d'aquest debat parlamentari: la cohesió social volem que sigui la clau de construcció d'aquest procés constituent, no subordinat, que els nostres ciutadans han decidit que comença ara, avui, aquí, pel qual tenim aquest mandat; és ara que el tenim, és avui que el tenim.

I és per això que nosaltres, avui, valorem les paraules que ha fet Antonio Baños, en nom de la CUP, les valorem; valorem que vostès diguin que «estan collats a la taula de

negociació», nosaltres també. Perquè això que tenim entre mans no ho havíem tingut *mai* abans, mai. I cal esforçar-nos i parlar i continuar parlant per trobar un bon acord.

A nosaltres, ens sembla que el que avui ha presentat el president Mas ho és, un bon acord; que parteix, ja, d'haver-nos assegut, d'haver parlat i d'haver dialogat. És una proposta que recull algunes de les demandes ja posades sobre aquesta taula de negociació. És una proposta que apunta quin pot ser un futur govern, quin pot ser, fins i tot, un futur model de governança al nostre país, un govern plural, un govern transversal, un govern ampli, amb un president que comparteix responsabilitat i que delega responsabilitat a quatre o tres presidents més. Un president més de caràcter econòmic i social; un president dedicat a l'estat del benestar; un president dedicat a l'acció exterior, a nivell institucional, a la transparència. Un govern menys presidencialista, un govern amb una organització clarament matricial, més solidari. És una innovació i apunta un model de futur. Creiem que hem de continuar explorant en les nostres converses aquesta proposta que tenim a sobre la taula.

Entenem que la CUP i celebrem que la CUP també ho vegi així i, al mateix temps, valorem molt positivament que se'ns digui que també es valora la possibilitat d'arribar a un acord sobre l'estabilitat parlamentària, perquè si no fem prou amb una declaració, si no fem prou només amb la majoria al Parlament, si necessitem un govern fort, també és ben cert que aquest govern fort el necessitem perquè assumeixi els propers passos, que donaran en seu parlamentària l'inici del procés constituent, el debat sobre les lleis més importants, la transitorietat jurídica, la hisenda pública, la seguretat social..., la celebrarem aquí tots, tots plegats, i s'hauran d'impulsar des del Parlament, però també –també– se n'haurà de coresponsabilitzar un govern dotant-les dels recursos i les estructures suficients perquè puguin entrar en vigor quan així ho decidim.

El president Mas no devalua res, amb aquesta proposta. S'ha sentit, no?, molts portaveus i molts presidents de grup dient que amb aquesta nova proposta que avui ens posa sobre la taula devalua la institució de la Generalitat, es devalua ell mateix..., no devalua res. El president Mas el que avui ha fet aquí és exactament fer el que li hem vist fer els últims tres anys: intentar facilitar amb propostes innovadores i alternatives..., intentar facilitar que, a nivell institucional, puguem donar compliment a allò que tenim emanat de les urnes, aquells mandats democràtics.

I és curiós sentir dir que el president Mas devalua la institució, devalua la Generalitat, per boca d'aquells que acaben el seu discurs dient que ens suspendran l'autonomia, com si ells haguessin de protegir encara més i de respectar encara més aquesta Generalitat o aquesta institució. Una contradicció en tots els termes. No es pot acusar el president Mas de dir que devalua la institució i, al final, acabant-nos amenaçant d'una suspensió de l'autonomia.

El president Mas facilita i busca la manera de donar la sortida a un mandat democràtic a través d'un dels instruments que necessitem fort i sòlid com és el Govern de la Generalitat. Un mandat democràtic que interpella el president Mas com ens interpella a tots i a cadascun dels diputats i diputades de Junts pel Sí. Un mandat democràtic que ens interpella ara, que també ens ha estat interpellant els últims tres anys, que amb una majoria al Parlament hem intentat, de la mateixa manera, buscant fórmules, donar-hi compliment. Un mandat democràtic que durant els últims tres anys era amplíssim i majoritari també en aquesta cambra, que era un mandat democràtic a favor del dret a decidir, i que l'hem intentat complir amb escreix i de la manera com el compleixen els estats madurs i democràtics a Europa en aquest segle que estem, que és mitjançant un acord polític. Jo de tot això en dic «facilitar el compliment dels mandats democràtics». El deure que tenim, crec, tots els que estem aquí.

Tinc moltes més coses per dir, però se m'acaba el temps. I com que suposo que me'l respectaran... Els últims minuts, jo els vull dedicar a explicar-los que vinc d'una família que ha posat els seus fills a treballar amb catorze anys –amb catorze anys– setze i divuit hores, fins que la borraré dels telers els feia escopir sang. Vinc d'una família que ha posat les seves filles a estudiar comerç, perquè era allò que el règim deia a les noies que havien d'estudiar. Vinc d'una família que..., aquests fills i filles, un cop han crescut, han procurat que els seus fills, amb catorze anys, mai s'haguessin de posar a treballar, sinó que poguessin estudiar. Vinc d'una família que ha procurat que les seves filles no haguessin de fer allò que tocava, sinó que, com a dones, poguessin treballar, desenvol-

lupar-se i escollir el seu futur. I aquests fills dels fills dels fills, que ara som nosaltres, avui aquí, tenim a les nostres mans l'oportunitat de les oportunitats, que és procurar que els nostres fills, que ja amb catorze anys estan més o menys formats i tenen la sort de formar-se com a mínim fins als divuit, als divuit no hagin de marxar. I els que som avui aquí i tenim aquesta oportunitat a les nostres mans, també podem fer que les nostres filles, que viuen en aquest segle, en plena crisi, puguin triar què volen fer, i no només assumir el paper que els reserva una crisi econòmica i social asfixiant.

Aquesta oportunitat, que és l'oportunitat de les oportunitats, nosaltres la tenim a les nostres mans, setanta-dos diputats i diputades, i l'hem de fer possible. Ara. No ho podem deixar escapar. Estic convençuda que trobarem la manera de trobar un acord per posar en valor això que tenim tots per sobre, que és aquest mandat democràtic de ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Finalitzades les intervencions dels representants dels grups parlamentaris, tot seguit, per respondre, té la paraula el molt honorable senyor Artur Mas i Gavarró, candidat a la presidència de la Generalitat.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, bé, en funció del que hem sentit en les intervencions dels diferents grups parlamentaris, dels diferents portaveus, gairebé ens podríem estalviar més intervencions, perquè la votació, pel que hem sentit, està orientada. I està clar que avui, doncs, no sortirà bé com havíem treballat perquè poguéssim sortir bé.

Però també em semblaria, doncs..., vaja, em semblaria una manca de correcció per part meua no respondre, encara que sigui breument, a les diferents intervencions que s'han fet per part de tots vostès, i donar així també l'oportunitat que vostès mateixos tanquin aquest debat abans de procedir a la votació.

Voldria fer una referència, d'entrada, a un tema que ha sortit recurrentment per part de tots els portaveus, en diferents intensitats i en diferents orientacions, que és el tema de la resolució del Tribunal Constitucional, la providència del Tribunal Constitucional d'ahir. Els he de dir que res de nou a l'horitzó; això és més o menys el de sempre d'aquests darrers anys, ja hi estem acostumats. Què vol dir, això? Que el Govern espanyol té una gran prerrogativa, enorme prerrogativa, que és invocar un article que li permet que, quan recorre davant del Tribunal Constitucional demanant que suspengui una norma, qualsevol, al Tribunal Constitucional, si el president del Govern espanyol invoca aquest article –que si no recordo malament és el 161.2 de la Constitució espanyola–, automàticament, queda suspesa.

Què hi ha de nou en això? No hi ha res de nou, és el de sempre, ja sabem com funciona tot això. Sabem perfectament com va. I sabem perfectament una cosa –i amb això responc a alguns de vostès. Sabem, per exemple, que el Govern espanyol, en lloc de fer política ell, que és el que li correspon, fa política a través del Tribunal Constitucional, que no és el que li correspon. Això és el que sabem, desgraciadament. I d'això, n'hi ha un abús *total*: s'utilitza el Tribunal Constitucional per fer política, oblidant que a qui correspon fer política és als governs i als parlaments. I aquest és un senyal –i ho vaig dir fa un parell de dies aquí, ho he repetit avui– d'aquest immobilisme absolut en què està instal·lat el Govern espanyol respecte a la qüestió catalana i a la realitat social catalana, que pot agradar més o pot agradar menys, però hi és, existeix. I en una societat democràtica, quan la gent parla a les urnes, i aquesta gent és molta gent, i acaben donant majoria absoluta a un parlament, un govern de tarannà democràtic seu a taula, escolta, negocia i arriba a acords, en lloc d'anar al Tribunal Constitucional cada dia, demanant la suspensió de qualsevol norma. *(Aplaudiments.)* Això és el que es fa amb normalitat.

Bé, vostès em diuen: «El Tribunal Constitucional ha suspès...» Escolti'm, si ho sabem perfectament. Què va passar fa un any enrere? Què va passar el 9 de novembre de l'any 2014? Vam fer exactament el mateix. I per això es va deixar de fer el 9 de novembre de l'any 14?

Vostès ens desafien i ens diuen: «I ara què faran?» Jo els ho recordo. Què va passar l'any passat? Quan el Tribunal Constitucional va dir: «No es pot fer el 9 de novembre ni tan sols en forma de procés participatiu», es va trobar la manera de posar les urnes. O no? I es va trobar la manera que 2.350.000 persones anessin a votar, que no és pas poca gent. I això va tenir una enorme repercussió internacional, i no només en el *Financial Times*, sinó a tot arreu. I es va parlar, de què? De l'exemple cívic i democràtic d'un poble com el català. Es va parlar d'això. El que passa és que a alguns o algunes de vostès, quan es parla bé de Catalunya, no els agrada; preferirien que ens donessin canya sempre. I quan es parla bé de Catalunya –i se'n parla molt bé i molt sovint– aleshores això els incomoda. I els recordo, quan es refereixin a la premsa internacional –que és tota ella–, que gairebé de manera unànime han condemnat l'immobilisme del Govern espanyol. No hi ha editorial de la premsa estrangera que no entengui com un govern democràtic no escolta un clam i un repte democràtic que li planteja la seva primera economia productiva, a més a més, que és Catalunya. No ho entén ningú, absolutament ningú. I aquesta és la realitat.

Per tant, el Tribunal Constitucional ha resolt això a petició del Govern espanyol? Ja ho sabem. També ho va fer un any enrere, i les urnes es van posar, i una gran part del poble de Catalunya va anar a votar. I vostès em diuen: «Però després de tot això s'ha intentat obrir un procés penal contra determinada gent.» Sí, d'acord. Però les urnes hi van ser i quaranta mil persones d'aquest país es van mobilitzar voluntàriament. Per cert, ja que tant es preocupen dels funcionaris: molts d'aquests quaranta mil també eren funcionaris i no van tenir por –no van tenir por. El que van fer va ser seguir, com a ciutadans, no com a funcionaris, perquè abans que funcionaris són ciutadans i ciutadanes..., abans que això, el que van fer va ser seguir, primer, el que els impulsava el seu pensament i la seva sensibilitat, i, segon, ajudar a un dels grans moviments democràtics que en aquest moment hi ha a Europa i al món, com ara ens recordava la senyora Marta Rovira.

Per cert, vostès, quan parlen del que està passant, diuen: «Vostè s'ho ha inventat tot, vostè ho mou tot, vostè ho fa tot», etcètera, no? Quin «despreci» tan gran respecte a la gent. Quan vostès assenyalen amb el dit acusador com si l'únic responsable del que està passant a Catalunya –cosa que, per cert, m'afalaga en molts sentits– fos jo mateix, s'obliden que hi hagut 2 milions de persones en aquest país, el 48 per cent de la gent que ha anat a votar, que explícitament ha votat a favor de la independència. Una mica de respecte a aquests 2 milions de persones, per favor. (*Aplaudiments*). Una mica de respecte –una mica de respecte.

Perquè jo... (*Persisteixen els aplaudiments*.) Perquè, jo, quan he parlat dels altres, vostès sempre me n'han sentit a parlar amb respecte. He dit coses, sempre; he dit coses i les he dites mil vegades, i aquesta serà segurament la mil i una. He dit sempre que mereixia exactament el mateix respecte el que votava que sí que el que votava que no. I que tenia evidentment el mateix valor el que vota sí com el que vota que no. I que l'única llàstima –l'única llàstima– era que no es facilités el vot dels que votaven que sí i dels que votaven que no. Això m'ho han sentit dir mil vegades.

Però vostès s'expressen amb una manca de respecte total respecte a la gent que voluntàriament fa una opció a favor de la sobirania, a favor del dret a decidir, a favor de l'estat català, o fins i tot a favor de la independència catalana, com si aquí hi hagués un gran manipulador –que sóc jo, per cert–, una espècie de dimoni, amb banyes i amb cua, que es dedica, doncs, a enganyar a tothom. Aquests pobrets catalanets incultes que no saben on van, que són un petit ramat i que es deixen portar. Quin «despreci» tan gran!

Per tant, jo els demano que, encara que estiguin en contra de la independència –que hi tenen tot el dret del món i, fins i tot, a defensar amb tota la vehemència les seves posicions–, a la gent que hi està a favor, vostès els deuen un respecte. I el primer respecte és valorar el seu vot i no pensar que van manipulats a votar, perquè són tan adults com els que voten que no. Exactament igual, d'adults (*aplaudiments*), exactament igual.

És un poble, el que s'està mobilitzant: una part en un sentit i l'altra part en una altra. I els recordo, a tots aquells que fan alguns discursos, que més de les dues terceres parts de la gent de Catalunya, i, per tant, gent que votaria que no en un referèndum, reclamen el dret a decidir del poble de Catalunya. I què han fet tots vostès després d'aquestes defenses tan abrindades que ara ens fan? Què han fet vostès? Han escoltat aquests dos terços? Oi que no els han escoltat? Oi que els ha estat absolutament indiferent si eren dos

terços, tres cinquenes parts, quatre cinquenes parts? Encara que fos el 95 per cent s'ho passarien pel clatell –i disculpin l'expressió col·loquial. Aquesta és la realitat. Qualsevol excusa seria bona per poder dir que no a tot, que és on som. I, per això, hi insisteixo, i ho vaig dir fa un parell de dies, passen les coses que passen i som en aquest moment on som.

Canvio de registre. M'han dit també alguns portaveus, més o menys utilitzo paraules que poc o molt s'assemblen a les que vostès han expressat, que jo he traslladat aquí, al Parlament, unes «converses», com si fossin gairebé unes converses de cafè o un aperitiu fet en el bar. Doncs, home, suposo que l'obligació del president, vaja, i del candidat que es presenta a la investidura, és, si hi ha un fet rellevant entre la primera votació i la que ha de ser la segona, posar-la directament en coneixement de la cambra, que és qui ha de votar la investidura. Si no ho hagués fet, què m'haurien dit? Que era secretisme, que ens amagàvem, que no sé què, que tomba, que gira, etcètera. Per tant, escolti'm, el més normal del món és que jo vingui aquí i els digui: quina diferència hi ha entre el que jo havia de dir el primer dia i el que puc dir el segon, de cara a la votació? No repetiré tot el que vaig dir el primer dia! Per tant, hi afegeixo allò que no s'havia dit. I el que no s'havia dit és el que els he posat sobre la taula. I, per tant, són fets rellevants.

I els he dit una cosa, i, per tant, està molt allunyat d'una conversa; els he dit: «El que hi afegeixo avui forma part del programa de govern amb què jo em presento com a candidat.» I, per tant, si forma part del programa de govern, és que es vota també això. Ara vostès votaran que no, pel que ens han dit, la majoria, però forma part del programa de govern, les dues coses: el fet que hi hagi una presidència exercida d'una altra manera, u, i, dos, el fet que, d'acord amb les normes que tenim en aquest mateix Parlament, el Govern voluntàriament digui: «D'aquí a deu mesos vindrem aquí i ens sotmetrem a la seva confiança.» I resulta que això és devaluar la presidència de la Generalitat? Això és carregar-se el prestigi, la credibilitat de les institucions catalanes? És a dir, si ho proposo jo ara, en nom de Junts pel Sí, és devaluar la institució catalana i la presidència. Si ho va fer el president Maragall l'any 2005, aleshores, era tot el contrari. Una mica més de coherència, perquè si això és devaluar-ho, ho ha sigut sempre. I jo penso que no, que això no té res a veure amb devaluar la presidència de la Generalitat: exercir-la d'una manera que legalment és possible i que, a més a més, democràticament té el seu valor per un moment de transició com el que estem és perfectament coherent. I per això ho hem posat sobre la taula.

Fixin-se en un detall, ja que estan tan, tan, tan preocupats pel compliment estricte de la norma, no?, fixin-se en un detall: per fer això no cal tocar ni una sola coma de cap norma, ho podem fer amb les normes vigents. Una cosa que podem fer amb les normes vigents és devaluar la institució de la Generalitat i de la presidència? Presentar-se en aquest Parlament d'aquí a uns mesos per dir: «Escolti'm, ens sotmetem a la seva confiança; vostès votin, i nosaltres, que sabem que estem en un període delicat de la història de Catalunya, que hem de prendre decisions molt complicades, que evidentment signifiquen un pols amb l'Estat espanyol, diem: “Nosaltres comencem a arrencar com a govern, completem tot un període de sessions i, sabent que estem en un moment tan especial, venim aquí i ens sotmetem a la seva confiança.”»? Això és devaluar la presidència de la Generalitat? Això és carregar-se la credibilitat de les institucions catalanes, venir a votar? Alguns, veig que tenen al·lèrgia, a això de votar.

I resulta que estem parlant d'això, estem parlant de votar en el Parlament de Catalunya, que no deu ser tan dramàtic. Clar, per a un govern és més còmode no haver de fer aquestes coses, però no estem parlant de comoditats; si estiguéssim parlant de comoditats, estaríem en un altre registre! Estem parlant de fer coses certament diferents, perquè el moment que està vivint Catalunya és diferent. I ho hem dit moltes vegades: no podem actuar en aquest moment només amb la visió autonòmica de sempre; entre d'altres coses, perquè tenim un mandat a les urnes molt recent que ens diu: «Actueu d'una altra manera.»

Per cert, tornant a la valoració que vostès em feien del que va fer el Tribunal Constitucional, qui va superar el que significa la Constitució espanyola a Catalunya va ser el poble de Catalunya el 27 de setembre. El 27 de setembre hi va haver un qüestionament en tota regla, per part de la gent a les urnes, respecte al que significa la Constitució espanyola. Vostès diuen: «La Constitució espanyola diu “la unitat d'Espanya”, aquest és

un fet absolutament cabdal.» Doncs, el 48 per cent del segon territori més poblat d'Espanya i la primera economia productiva els ha dit: «Aquesta Constitució, a nosaltres ja no ens en serveix.» Això és el que ha dit –això és el que ha dit– la gent de Catalunya. (*Aplaudiments.*) No ho ha dit el senyor Mas –no ho ha dit el senyor Mas–, no ho ha dit la senyora Marta Rovira, no ho ha dit el senyor Raül Romeva, no ho ha dit el senyor Oriol Junqueras: ho ha dit el poble..., una part del poble de Catalunya, significativa. I ha dit això, exactament això que els acabo de dir.

Per tant, vostès vagin parlant de la unitat d'Espanya en la Constitució espanyola. Hi ha una gran part de la població catalana que això ja no s'ho creu i que ho ha superat, ho ha superat políticament. Una altra cosa, després, serà el tema dels lligams estrictament legals; això s'anirà afrontant en cada moment, evidentment, com es fa sempre.

I, per cert –faig un parèntesi–, recordin vostès que estan en una cambra d'un país, que és Catalunya, que sempre ha tingut i ha demostrat amor per les lleis. Sempre –sempre. I no oblidin una altra cosa: no es tracta de saltar-se legalitats; el que està reclamant una part molt important d'aquest país és substituir les legalitats, una d'espanyola per una de catalana (*aplaudiments*), que és exactament igual de legalitat. Per tant, no es tracta d'anar a la il·legalitat; es tracta d'ajustar-se en els marcs legals, però uns marcs legals diferents. (*Aplaudiments.*)

Per tant, no es devalua re, es fa honor a la trajectòria d'aquest país, també des de les institucions màximes del país, que és la Generalitat de Catalunya, i, entre elles, la Presidència de la Generalitat. I quan vostès em diuen: «Tot té un límit, des d'aquest punt de vista de la negociació», doncs, jo, sempre que he vist una minoria parlamentària, sempre l'he vista negociar fórmules de govern; ho he vist sempre, això. Encara recordo aquells que per fer govern fins i tot van aprendre català per parlar-lo en la intimitat; encara ens en recordem, d'això, i de bastantes coses més. I recordem, per exemple, com partits que no havien arribat a quedar primers en unes eleccions després formaven majories alternatives en el Parlament per poder governar. I ara estem en una situació en què hi ha una majoria de seixanta-dos diputats que està buscant el suport d'una altra. I això és fer el ridícul, devaluar, desprestigiar..., i tota la resta, en canvi, no.

Ja he vist que, en algunes expressions d'alguns portaveus, vostès estarien molt preocupats que la CUP arribés a votar-hi a favor. Ja ho he vist, eh?; apellen a la seva coherència: «Sobretot, senyors de la CUP i senyores de la CUP, recordin el seu compromís, eh?, recordin-lo bé, el seu compromís, no fos cas que n'acabés sortint una presidència de la Generalitat que pugui tirar endavant tot això i que, junt amb setanta-dos diputats i diputades, pugui també ajudar a tirar endavant aquest procés. Facin el possible per carregar-s'ho, tot això, perquè d'aquesta manera guanyaran els que no han guanyat les eleccions, i imposaran el seu criteri, i imposaran el seu programa.» Això és el que es pretén, i no una altra cosa. I això segurament hauria de ser objecte de reflexió, concretament, per part d'alguns.

Com s'arriba, senyor Iceta, a l'arcàdia feliç? Defensant el dret a decidir. Allà on vostès eren i van deixar de ser-hi. Allà on vostès es van presentar (*aplaudiments*) amb un programa electoral, defensant-lo, i després se'n van oblidar. S'hi arriba d'aquesta manera, senyor Iceta. I a mi em sap greu, que passés allò, perquè es evident que no era el mateix amb vostès a favor del dret a decidir que sense, i això tenia i té un dret qualitatiu, i vostès el van defensar en determinades condicions.

I si parlen de la nació catalana –i jo aplaudeixo aquesta expressió, perquè és exactament en els termes que hem parlat molts durant molt temps–, si parlem de la nació catalana també hem de parlar d'aquest dret consubstancial que es deia, que és el dret a decidir de qualsevol nació. O és que la nació catalana serà l'única nació del món que no pot decidir per ella mateixa el seu futur? Aleshores no és nació. I precisament per això no ens volen deixar decidir, perquè no ens volen considerar una nació, no ens volen reconèixer com a tal.

Per tant, senyor Iceta, si parlem de nació catalana, parlem-ne amb totes les conseqüències. Es pot ser defensor de la nació catalana i contrari a la independència; absolutament d'acord i perfectament respectable –perfectament respectable–, tant com estar a favor de l'estat català. Ara, si parlem de la nació catalana, hem de parlar del dret a decidir. I en això no és indiferent, senyor Iceta, que vostès hi siguin o no. No és indiferent, és molt important.

I, per tant, com s'arriba a l'arcàdia feliç? Segurament deu ser molt difícil arribar-hi, però no impossible. Però, si vostès defensen el dret a decidir, hi serem més a prop. I això crec que és possible perquè en algun moment vostès explícitament ho han fet. En determinades condicions, també ho sentim d'altres formacions polítiques.

Per anar acabant, volia fer també una referència a una expressió que s'ha fet..., em sembla que ha estat el senyor Rabell, que ha dit: «El millor comitè de campanya és el que estem fent aquí, de cara a determinades formacions polítiques espanyoles.» Doncs, en lloc de dir que no, diguin una altra cosa i s'haurà acabat el comitè de campanya, oi? (*Rialles i aplaudiments.*) Perquè això depèn de tots. No es pot acusar de ser de comitè de campanya i després rentar-se les mans. Clar..., que és una manera, doncs, d'enfocar les coses per..., com ho hem sentit.

Hi ha hagut una expressió que m'ha cridat l'atenció; vostès han dit que acostumen a veure en nosaltres aquella gent que són «grandiloqüents en les paraules i impotents en els fets». Déu n'hi do. (*Rialles.*) Miri, per un moment, quan vostè deia això, em passava la pel·lícula d'un any enrere, del 9 de novembre de l'any passat. Vol dir que el que no vàrem ser, bastants, va ser tan coherents en les paraules com en els fets? Potser? I no dic «més», perquè jo, evidentment, no vull remenar re en aquest sentit i cadascú, doncs, recorda la història com la pot recordar. Però almenys –almenys–, senyor Rabell, crec que tinc el petit dret, molt modest, de reclamar que, en decisions molt complicades que ha pres aquest país en els darrers temps, hi ha hagut coherència absoluta entre les paraules i els fets. I això, per cert, en política no és gaire habitual, perquè molt sovint és més còmode parlar molt, garlar molt, ser molt grandiloqüent, com vostè deia molt bé, en les paraules, i després ser molt poc coherent en els fets que després vénen al costat o darre-re d'aquestes paraules.

En aquest país s'han pres decisions molt grans, que van perfectament en aquesta línia de coherència, i la darrera és la coherència que estem tenint respecte a aquesta majoria independentista que hi ha en aquest Parlament. Alguns portaveus ens deien: «Hi han altres alternatives», i al mateix temps ens deien: «I vostès s'estan entregant en braços de la CUP»; ens diuen les dues coses. No serà que el que estem fent és ser coherents amb el mandat rebut a les urnes, que és el primer que ha de fer una formació política quan s'ha presentat en unes eleccions?

Clar que seria més còmode ara posar-nos a buscar una altra alternativa. A canvi de què? D'allò que vostès considerarien absolutament normal i coherent, que seria oblidar-se del mandat rebut a les urnes, amb el qual ens vam presentar? Doncs, mirin, els ho diré ben clar: preferim tenir dificultats i ser coherents i complir el mandat rebut a les urnes, democràtic, preferim això (*aplaudiments*), encara que ens suposi més dificultats, que són efectivament les que tenim en aquest moment.

Aprecio les paraules que vostè comentava, en el sentit de «sense justícia no hi ha dret». Efectivament, moltes vegades n'hem parlat en aquestes darreres setmanes i en els darrers mesos. De lleis, n'hi ha a tots els sistemes, en els democràtics i en els que no ho són; també hi han lleis, i també són d'obligat compliment. Però en democràcia la diferència és que les lleis han de partir, precisament, de situacions justes. I les situacions justes, a on es dirimeixen? A les urnes. I quina majoria hi ha en aquest Parlament, sortida de les urnes? A favor de la independència de Catalunya. Per tant, la justícia, fonament del dret –vostè ho recordava, d'acord amb la tradició romana–, hauria de portar que algú s'assegués a una taula a veure com s'adeqüen les normes perquè tots les puguem complir, com les volem complir, de tal manera que aquests mandats democràtics justos que es produeixen a les urnes es puguin arribar a implementar. Això és el que hem estat reclamant a tort i a dret, i per tots els camins, i de totes les maneres possibles. I finalment, doncs, ens n'hem sortit fins on ens n'hem pogut sortir. I, efectivament, hem hagut de tensar la corda, perquè a l'altre costat no hi havia ningú per dialogar i, en canvi, teníem una majoria social important a favor de tirar endavant en aquest sentit.

Bé, la darrera cosa que volia dir, en aquest cas més adreçada al portaveu de la CUP, el senyor Antoni Baños, és..., dues o tres coses.

La primera. Vostè em deia: «És un no tranquil...» (*Veus de fons.*) Un no tranquil, molt bé. Jo, miri, ara li diria que prefereixo un sí intranquil que no pas un no tranquil, eh? (*Rialles i aplaudiments.*) I vostès, que són gent que no es mouen per la comoditat, m'imagino, doncs, home, siguin una mica més intranquils i no tan tranquils. I amb «més intran-

quils» no és que els convidi a fer cap cosa especial, simplement a la intranquil·litat del sí, que és el que probablement canviaria el registre del que està passant en aquest moment a Catalunya, sobre la base d'un oferiment sincer que s'ha fet, ahir en privat, i avui en públic, i avui s'incorpora, en aquesta candidatura, dintre del que és el programa de govern.

Per tant, què vull dir amb això? Que, si tothom manté la seva posició de manera inalterada i inalterable, és evident que no hi pot haver acord. Per això la majoria, i jo en nom d'aquesta majoria, hem intentat fer aquest pas endavant, no per abraçar-nos a la CUP, complaure'ls en tot, degradar la institució de la Generalitat, carregar-se el que significa la Presidència de la Generalitat, no: per conformar una majoria parlamentària que permeti investir la presidència de la Generalitat, a través d'aquí tenir un govern i, a partir d'aquí, arrancar i caminar i construir, entre tots. Es tracta d'això.

Hi ha un moviment, i jo, doncs, celebro que vostès com a mínim li donin un valor, a aquest moviment. Jo, doncs, els demano..., vostè deia: «No som ni crossa ni frontissa; nosaltres som una molla.» Doncs, deixem-nos de frontisses, i de crosses, i de molles, i anem amb un concepte, potser, una mica més teòric, que és el de la coresponsabilitat. No es tracta que algú, simplement, faci el que l'altre vol; es tracta d'actuar conjuntament, de manera *coresponsable*, perquè tots som necessaris per tirar endavant aquest camí després del mandat rebut a les urnes. Crec que es tracta d'això, de ser coresponsables tots plegats. I la coresponsabilitat s'exerceix de manera comuna. Jo celebro que vostè digui: «Nosaltres estem collats a la taula.» Per tant, això ho entenc, doncs, com una voluntat de tenir algun moviment més; potser, en aquest cas, per vostès, perquè nosaltres n'hem fet un i, com vostès comprendran, no en podem fer un cada dia –no en podem fer un cada dia. N'hem fet un i és molt significatiu. No és el primer; sobre altres coses també s'han fet moviments. No per pagar qualsevol preu a canvi de la presidència. Els vull recordar a alguns portaveus que jo avui, probablement, si hagués fet un discurs completament diferent, hauria aplegat algunes altres majories, si el problema és que jo sigui president, i vostès mateixos m'ho han dit.

Per tant, si avui surto d'aquí com a candidat i no com a president serà perquè hem volgut, precisament, aquesta coherència màxima amb el mandat rebut a les urnes; res a veure amb aquest plantejament que fan vostès de, deixi'm-ho dir, amb una certa ofensa, quan em diuen que jo el que vull ser és president a qualsevol preu, perquè si volgués ser president a qualsevol preu ja ho seria. Precisament perquè només ho vull ser a un preu, que és ser coherent amb el que ha dit la gent en les urnes i amb el nostre programa, avui no ho seré, precisament per això. I no demano cap adhesió, ni cap reconeixement; simplement demano una mica d'objectivitat en l'anàlisi de les coses.

Ens deia, senyor Baños, que hi ha temps. N'hi ha, però poc. Sí que n'hi ha, de temps, però no molt; no molt, perquè encara que, reglamentàriament, d'acord amb les normes, tenim temps fins a principis de gener per resoldre aquesta qüestió, jo crec que raonablement el termini no hauria d'anar tan lluny. I crec que raonablement en els propers dies això s'ha de resoldre, en un sentit o en un altre.

I vostè ens deia: «Nosaltres no volem que hi hagi eleccions una altra vegada anticipades.» Bé, valorin-ho a fons, perquè evidentment és una opció, i tornar a votar sempre és una opció, sempre ho és. I vostès i nosaltres no la denigrarem pas, aquesta opció, perquè és tornar a donar la veu a la gent. Això és sòlid. Ara, després d'haver-la donat fa dos mesos enrere encara no i de tenir majoria aquí per tirar endavant sense haver de tornar a votar, doncs, posem-nos-hi collats ben collats i posem-nos-hi ràpid, perquè em sembla que estem tots d'acord que la situació actual no ajuda a mantenir una posició catalana amb la solidesa que ens dóna aquesta majoria parlamentària i que la gent ens va donar a les urnes. I crec que això ho hem de tenir present.

Per tant, valoro que vostè digui «hi ha un moviment per part de la majoria»; valoro que vostè digui «estem collats a la taula i volem seguir parlant»; valoro que vostè digui «no és el millor escenari, tornar a anar a les eleccions» –jo també hi estic d'acord, plenament d'acord–, l'única cosa que els demano és: si n'hi ha uns que es mouen, s'ha de moure tothom per arribar a un acord. I la segona cosa que els dic és «no triguem gaire», perquè cada dia que passa és un dia en contra del mandat que vam rebre a les urnes el passat 27 de setembre.

Gràcies per la seva atenció.
(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, atès que la resposta ha estat conjunta per a tots els grups parlamentaris, d'acord amb l'article 146.2 del Reglament, per a la rèplica de cada grup parlamentari correspondrà un temps proporcional al temps emprat pel candidat.

Vist que la resposta del candidat ha estat d'uns trenta minuts aproximadament, correspon un temps de cinc minuts per a cada grup parlamentari.

Té la paraula la il·lustre senyora Inés Arrimadas, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señor Mas, usted decía, respecto a la resolución del Tribunal Constitucional: «Res de nou» –nada nuevo. Lo comparto totalmente: nada nuevo, esperable, absolutamente normal; lo que ha pasado y la resolución del Tribunal Constitucional es lo más normal del mundo en un país democrático. Los políticos que se creen por encima de las leyes democráticas y de la justicia provocan este tipo de resoluciones de los tribunales democráticos. Nada nuevo, señor Mas, en un país democrático, no. Lo que es nuevo es su actitud. Lo que no se ha visto es su actitud, creyéndose por encima de todo esto. Y le digo más, usted ha llegado más lejos en este país de lo que habría llegado en ningún otro país democrático de nuestro entorno. Y eso es una mala noticia –eso es una mala noticia.

Pero yo, de todas formas, creo que usted no ha respondido a la gran pregunta de hoy, a la pregunta que le hemos hecho, a la pregunta que se hacen todos los catalanes. ¿Usted se va a saltar la resolución del Tribunal Constitucional, sí o no? ¿Usted va a poner en peligro el autogobierno y la autonomía de Cataluña, sí o no? ¿Usted va a comprometer a los funcionarios y a los ciudadanos de Cataluña y meterles en un problema por su incumplimiento, sí o no? Si usted es tan valiente para saltárselo todo y se cree por encima de la justicia, ¿por qué no responde a esta pregunta tan sencilla? ¿Usted se va a saltar la resolución del Tribunal Constitucional, sí o no?

Y hablando del Tribunal Constitucional, que usted hoy sigue deslegitimando y hablando de que está politizado... Y claro que está politizado, si hay magistrados puestos por ustedes a dedo, que lo que pasa es que, como no les han hecho caso, como no les ha gustado que por unanimidad se adopten estas resoluciones, pues ya no les gusta.

Se lo pregunté el otro día, se lo vuelvo a decir: ¿qué han hecho ustedes en el Congreso de los Diputados para que estos tribunales no estén politizados? Nada, no han hecho nada, porque han estado encantados de la vida con este sistema.

Y yo solo le digo una cosa: yo no le voy a permitir que usted nos diga a nosotros que nosotros estamos encantados de que se hable mal de Cataluña a nivel internacional. Porque nosotros también somos Cataluña. A ver si se le va metiendo un poquito en la cabeza. (*Aplaudiments.*) Cataluña somos todos. Cataluña no es usted, Cataluña no es Convergència y Cataluña no es el independentismo.

Y le digo más, España no es el Partido Popular, porque yo, cada vez que le escucho a usted hablar, usted habla y critica al Gobierno del Partido Popular y del señor Rajoy –que tengo muchísimas cosas de acuerdo con usted, muchísimas–, pero es que España, afortunadamente, es muchísimo más que el señor Rajoy, es muchísimo más que el Partido Popular. Es que yo, cuando le escucho, creo que en el fondo lo que usted quiere hacer es independizarse del Partido Popular. Pues vamos a hacerlo en las urnas, en las próximas elecciones generales, y vamos a formar una nueva mayoría alternativa.

Por cierto, usted decía: «Respeto, respeto a la mayoría social.» Por supuesto. Si el único que no está respetando a la mayoría social de Cataluña es usted, que le han dicho un no como una casa en las pasadas elecciones autonómicas: no a la independencia, no a saltarse la legalidad, no, no y no. Eso es lo que le ha dicho la mayoría social de Cataluña. La mayoría social catalana, incluso después de todos sus esfuerzos, no apuesta por la independencia. Y le digo más, vamos a ver cuál es la mayoría social en las elecciones generales; vamos a leer y vamos a interpretar también los resultados de las próximas elecciones generales aquí, en Cataluña, a ver qué es lo que votan los catalanes.

Usted sí que le está faltando el respeto a los catalanes, a la mayoría que no quiere la independencia, evidentemente, porque les está ninguneando; a la gran parte de población de Cataluña que quiere la independencia, porque usted les está mintiendo, les está prometiendo cosas que usted sabe que no va a poder cumplir, y va a conseguir frustrar

a mucha gente, mucha gente que legítimamente ha confiado en usted y que confía en la independencia.

Pero, sobre todo, usted está faltando al respeto de todos los catalanes por igual, porque a sus problemas diarios no les está dando ni una solución: el paro, la pobreza, los recortes, la corrupción. Qué poquito le gusta hablar de corrupción. Por cierto, la señora Rovira no ha hablado para nada. Supongo que, en sus conversaciones, quedan ustedes así, ¿no?: «Escolti, no parli gaire de corrupció, eh?, millor parlem d'altres coses, perquè això no ens va bé.» ¿Cómo no se puede hablar de corrupción en esta situación en Cataluña, con el Gobierno presidido por un partido que tiene quince sedes embargadas por corrupción?

Y otra vez, de nuevo, por el mandato democrático. Ustedes han pasado de considerar que los programas electorales son papel mojado –porque mire que han prometido cosas en Cataluña, cada vez que se han presentado a las elecciones, y las han incumplido: la ventanilla única empresarial todavía la estamos esperando, la bajada de impuestos, todo lo contrario–, han pasado ustedes de considerar que el programa electoral es papel mojado a considerar que son las tablas de la ley de Moisés. El programa electoral se podrá cumplir, evidentemente, dentro de la ley democrática, como cualquier otra promesa electoral, como cualquier otro condicionamiento. ¿O nosotros, a la hora de ayudar a las familias desfavorecidas, que hemos incluido en el programa electoral, tenemos una licencia para saltarnos todas las leyes? ¿O a la hora de cambiar el modelo energético no tenemos que cumplir con la normativa medioambiental? Por supuesto que sí, señor Mas.

Señor Mas, ustedes, los que están formando parte de Junts pel Sí y de la CUP, no tienen un proyecto para Cataluña; solo tienen una obsesión, que es dejar de ser españoles. Pero eso no es un proyecto, eso no genera empresas, todo lo contrario; eso no da de comer, todo lo contrario; eso no une a los ciudadanos, todo lo contrario.

Y, por cierto, señora Rovira, ahora cuando acabemos, le voy a dar una copia de nuestro programa electoral contra la corrupción –eso de lo que ahora ustedes ya no hablan mucho– y contra el capitalismo de amiguetes. Porque claro que en España se han hecho barbaridades. ¿Usted se cree que no nos parece una vergüenza lo del caso Castor? Una *vergüenza*. Pero, ¿qué le parece a usted la venta de Tabasa? ¿Qué le parece a usted la operación de Tabasa, que se ha vendido activos de los catalanes y, a los dos años, esas empresas privadas han tenido una plusvalía de un 125 por ciento? Vaya pelotazo que han pegado algunos, ¿eh?, gracias a decisiones de la Generalitat de Cataluña. Por ponerle un ejemplo.

Entonces, la solución, señora Rovira, no es decir que en España todo se hace mal y aquí lo hacemos todo bien, no. Vamos a solucionar los problemas que compartimos, tanto en Cataluña como en el conjunto de España. La corrupción, que ustedes no hablan mucho, pero que hay, aquí y allí. Por cierto, no me hablen de energía; no me hablen de energía porque sus socios son los que han aprobado las normativas energéticas, son los que han aprobado las normativas energéticas en el Congreso de los Diputados. Si aquí tuviéramos todas las competencias en energía, tendríamos la misma normativa, porque los señores que han gobernado son Convergència i Unió.

Por tanto, no tapen los ojos, no nos vendan cosas que saben que no se pueden cumplir. Aquí hay que solucionar problemas, y tanto. Y en el conjunto de España, y tanto. Y eso es lo que hay que hacer: reformar España. Y que los catalanes seamos impulsores de las reformas de España, como siempre hemos hecho, como siempre. Ustedes lo que están haciendo es perder el tiempo, haciéndonos, a los catalanes, perder mucho tiempo y mucho dinero.

Y yo le vuelvo a decir una cosa, señor Mas: está usted a tiempo, aún está usted a tiempo de volver al camino de la sensatez, al camino de la democracia, al camino de la unión de los catalanes para conseguir mejoras para Cataluña dentro de España. Está usted a tiempo. No dé un paso más, porque, si no, los suyos no se lo van a perdonar. Y usted deseará volver a este momento si sigue adelante.

Y un pequeño comentario –y acabo, señora presidenta– del señor Baños. Nosotros no tenemos ni un caso de corrupción. Y, ¿sabe por qué? Porque, en nuestros estatutos, cualquier imputado por corrupción política obligatoriamente tendría que abandonar el partido –tendría que abandonar el partido. No hay debate –no hay debate. No vamos a

ver si es culpable, si no, si ha robado mucho, si ha robado poco, no, no: a la calle. Y eso es lo que nosotros hemos puesto en nuestros estatutos. Y, por cierto, problemas de la justicia, mejor que no saque porque en su formación política hay unos cuantos que tiene causas pendientes con la justicia. Yo no digo nada.

Y, señor Albiol, la próxima vez... (*alguns aplaudiments*), la próxima vez... Señora presidenta... (*Pausa.*) La próxima vez, señor Albiol, esté más atento a mis intervenciones, porque usted ha hecho una afirmación respecto al ofrecimiento que yo le he hecho al señor Mas que me parece que no la ha entendido muy bien. Si quiere después le hago unas clases particulares (*remor de veus*), pero no ponga en mi boca ofrecimientos que yo... Yo de usted y de su propuesta no he hablado, porque usted...

La presidenta

Senyora Arrimadas, hauria d'anar acabant.

Inés Arrimadas García

Acabo, señora presidenta. Per tant, senyor Mas –senyor Mas–, torni al camí de la democràcia, torni al camí del seny, torni al camí de la unió, del diàleg, de la proposta, de la reforma. Encara hi som a temps –encara hi som a temps. I jo crec que vostè –vostè– no pot portar Catalunya a la situació a què ens ha portat fins ara. Encara hi estem a temps, té molts dies per pensar-ho, recapaciti, perquè els catalans no ens mereixem la situació política i social que tenim ara mateix. Encara hi estem a temps, senyor Mas, i vostè ho té tot a la seva mà.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula l'il·lustre senyor Miquel Iceta, en nom del Grup Parlamentari Socialista.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats..., senyor candidat, entenem l'agror d'una part de la seva intervenció, decebut com deu estar per no haver assolit la confiança de la CUP, l'única confiança que cercava.

Avui també és una jornada històrica: és la primera vegada que un candidat a la presidència de la Generalitat no sortirà ni en primera ni en segona votació. Vull dir que els que es pensaven que s'havien acabat les jornades històriques, que no. Ara, si vostè no ha assolit la confiança de la CUP no s'enfadi amb els altres, vostè ha anat a buscar només la CUP. Vostè ha intentat donar un caràcter èpic a la seva intervenció, però no amagui un fet: si Junts pel Sí hagués presentat un altre candidat a la presidència, la investidura ja s'hauria produït, i amb els vots de la CUP, vull dir que èpica, la justa.

Jo crec que tots estem d'acord que a la cambra és on s'han d'expressar les diferents opinions, però la seva actitud, el seu menyspreu envers opinions diferents a les seves és molt preocupant. Jo li demano més respecte. És absolutament... (*aplaudiments*), és absolutament indigne atribuir a cap grup de la cambra... –i em sembla que no ho ha fet amb el meu, però per això ho dic–, a cap grup de la cambra, una malvolença envers el nostre país i la seva gent. I és especialment indigne que ho faci el president de la Generalitat, encara que ho sigui en funcions.

Vostè diu «negociació», i nosaltres hi hem vist, en alguns aspectes, «subhasta». Permeti'm, que és un punt de vista diferent. Nosaltres creiem que fins ara i en aquest procés la institució de la presidència s'ha afeblit. I, pel que es veu, encara no ha cedit prou, senyor candidat. I, per tant, entendrà que expressem aquest temor. Vostè diu: «La qüestió de confiança és perfectament legal.» Oi tant! Ara, ningú ha ofert, fins ara, la investidura a canvi d'una qüestió de confiança a termini. Vull dir, no neguem la realitat perquè al final és que ens perdrem.

Sobre el Tribunal Constitucional, jo no m'hi vull estendre, perquè crec que és tan obvi que aquesta institució sorgeix, efectivament, d'un mandat democràtic de la gent, però en funció d'una legalitat existent. Crec que abandonar la perspectiva de considerar la importància que el Tribunal Constitucional hagi decidit per unanimitat és un error. Ara, com no ens podem quedar encallats aquí, i en això podríem estar d'acord, la sortida al problema és política, i caldrà cercar-la a través del diàleg. Ara bé, li demanem

que no faci impossible el diàleg emprant la via de la illegalitat, que és el que li estem demanant.

Recordi, perquè encara que ho sigui en funcions, que vostè és el president de tots. Ens demana, a nosaltres, respecte al dret a decidir. Home!, però creu vostè que ens pot exigir el dret a decidir quan vostè ja l'ha abandonat?, quan diu que els catalans ja han decidit?, quan el proper que els vol preguntar ja és el vot sobre una constitució catalana? Home!, un ha de tenir una mica més d'autoritat per exigir quan ja ha abandonat aquesta..., perdó, posició o trinxera, digui-li com vulgui.

Vostè demana respecte al 48 per cent. Evident! I el 52, i el 100. Els dos, els tres, «si m'apura». Respecte també a la ciutadania que votarà el 20 de desembre, perquè aquí diu: «No, a vostès els fa mandra votar.» No, no, tal com ho veiem, com més aviat votem, millor; això està clar. O sigui, que mandra, cap. Ara, una cosa és no tenir mandra a votar, que no la tenim, i l'altra desitjar que les legislatures es compleixin. No barregi les dues coses, perquè vostè té més nivell que tot això.

Per tant, nosaltres esperem, a més, que aquest acte de votació del 20 de desembre obri un escenari de diàleg. Ho esperem sincerament. Treballarem per fer-ho possible. I per això –i perdoni que em repeteixi com l'all, però– nosaltres haguéssim vist més convenient esperar a veure si s'obria aquest nou escenari de diàleg abans que precipitar les eleccions per tirar-se per un carreró sense sortida. Però, en fi, malauradament aquest escenari de diàleg no hi ha estat aquests quatre anys, no; però, home, ara que teníem ja les eleccions generals a tocar podríem haver esperat.

I acabo. Jo no puc ara estendre'm molt en un tema que jo veig que els agrada molt. Hi ha quatre o cinc paraules que es van..., en fi: dret, justícia, democràcia, legalitat, es poden..., en qualsevol ordre. Miri, no pot haver-hi una sense les altres, intentar aïllar una sense les altres és enganyar i enganyar-se. Nosaltres li tornem a demanar, de la forma més emfàtica possible: no faci impossible el diàleg per la via de trencar amb la legalitat.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, té la paraula l'illustre senyor Lluís Rabell, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot.

Josep Lluís Franco Rabell

Moltes gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, bé, em sembla que comencem a ser estimats. El senyor Mas estimava molt la CUP, ara ens comença a demanar que el votem i que l'estimem. Mireu, ho tindria molt fàcil, ho tindria molt fàcil si volgués obtenir la investidura. Escolti, millor dit, si volgués desencallar aquesta situació preocupant, efectivament. Si vostè fa un pas enrere, la gent de la CUP semblen disposats a donar sortida i a resoldre el problema del govern avui mateix. No vull parlar en nom d'ells, però sembla que sí. Aleshores no ens demani a nosaltres que resolguem una cosa que vostè la podria resoldre, eh?

Una altra cosa, els comitès de campanya..., és que nosaltres estem en un altre comitè de campanya i estem en una altra campanya, eh? Nosaltres estem en la campanya del dret a decidir enfront de qui els prohibeixen, enfront dels qui el «ningunegen», enfront de qui també el dona per amortitzat. I cal recordar i vull recordar que justament si el Tribunal Constitucional està jugant el paper, diguem-ne, de gendarme al servei d'una política instrumentalitzada per la política del Govern del PP, és amb el vot contrari, amb l'oposició ferma dels nostres referents estatals, que s'hi han oposat fermament i que han denunciat això com una perversió i com un engranatge totalment negatiu, perquè justament quan hi ha un problema polític, quan hi ha una ciutadania que es mobilitza, un govern democràtic ha, efectivament, d'asseure's, d'escoltar, de debatre i d'articular solucions polítiques que no es poden encabir en l'ordenament jurídic, que està rebentant per totes les costures, literalment.

I això ho diu també un company, una persona il·lustre que ens acompanyarà en aquestes eleccions, el constitucionalista Javier Pérez Royo, que explica molt bé que justament quan el Tribunal Constitucional va prendre la seva decisió sobre l'Estatut de Catalunya, va fer molt més que retallar un text estatutari, va dinamitar el pacte constitucional

que permetia, doncs, que l'arquitectura política que ha prevalgut des de la Transició hi fos, perquè era no només posar en qüestió un text, sinó un pacte entre parlaments i la legitimitat de la voluntat popular com a font de dret i de garantia i de decisió suprema.

Per tant, estem en un moment polític en què efectivament hi té a veure amb la decisió, amb la discussió que teníem, que no sabem, com ens deia el senyor Mas, no sabem, ens deia: «Els seus amics, no sabem quin resultat trauran el 20 de desembre.» Intentarem que sigui el millor, perquè és bo per a la societat democràtica espanyola i és bo per a la societat democràtica catalana.

En qualsevol cas, sigui quin sigui el resultat del 20 de desembre, Espanya no serà ja el que és ara, no serà el que era, serà un país que s'assemblarà, jo crec, molt més al que és Catalunya: un país difícilment governable, eh?, que estarà en qüestió i on caldrà endegar processos constituents, perquè caldrà refer pactes, refer equilibris, repensar les institucions, les relacions entre els territoris i entre la ciutadania i el poder

I dir-los, per acabar, que, justament, en la discussió sobre el senyor Esteve i els gestos abrandats i grandiloqüents, i els fets impotents..., tenen a veure no tant amb el 9 de novembre, on molts vam estar al carrer, on molts vam estar posant urnes, on molts vam estar recollint signatures per denunciar l'actitud del Govern espanyol –se'n van recollir, si no recordo malament, 1.400.000 a peu de carrer, explicant-ho persona per persona; déu n'hi do, la resposta ciutadana i la protesta davant la prohibició del Govern espanyol–, sinó justament amb un full de ruta que el que planteja són fets que no podran tenir aquest suport social, que no podran concitar un suport i una mobilització de la ciutadania per ser realitzats, i que no es creuen bona part de la gent que els han signat. Jo em remeto encara a aquell article de *La Vanguardia* que explicava el cobriment de cor que va tenir el seu consell de govern quan va veure el que havien signat amb la CUP, una cosa perfectament comprensible entre gent d'ordre.

El que nosaltres estem dient –i acabo, amb això– és que les aspiracions democràtiques de Catalunya i la possibilitat, fins i tot, de la independència no depenen d'una majoria d'independentistes en aquesta cambra; depenen essencialment del fet que hi hagi una majoria social prou important per fer valer l'expressió democràtica del conjunt de la ciutadania, que hi hagi una majoria suficient per fer reconèixer Catalunya com a subjecte polític. I això passa per un referèndum; això passa necessàriament per un referèndum. I el que estem demanant i plantejant és la necessitat de refer, de reconstruir una majoria social que doni aquesta possibilitat i que connecti amb tot el que està succeint a l'Estat espanyol i que obre una finestra d'oportunitat efectivament també per a la societat democràtica catalana i les seves aspiracions.

Per això plantegem el debat que plantegem i per això plantegem una alternativa al full de ruta al qual vostè s'aferra i amb el qual vostè pretén ser reelegit o ha intentat ser reelegit o designat com a president de la Generalitat. És aquesta l'explicació de la nostra actitud.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, té la paraula l'il·lustre senyor Xavier García Albiol, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Xavier García Albiol

Senyora presidenta. Senyora Rovira, si vostè ha dit que l'Estat espanyol es plega als interessos de les elèctriques espanyoles, suposo que això li ho deu haver explicat el seu company de grup polític, el senyor Germà Bel, que és membre del Consell Assessor d'Endesa; suposo que li ho deu haver explicat, això. Oi que sí? Era membre del Consell Assessor d'Endesa. Anem a ser una mica seriosos, eh?, una miqueta seriosos i una mica coherents.

Senyor president, vostè no pot posar en dubte la catalanitat dels votants del Partit Popular de Catalunya. No li acceptarem que posi en dubte la catalanitat dels votants del Partit Popular de Catalunya, perquè aquests votants conjuntament..., aquests votants conjuntament amb els 5 milions de catalans que no han votat una força política inde-

pendentista, mereixen com a mínim el mateix respecte que mereixen els 2 milions de catalans que sí que han votat a favor de la independència.

Per tant, faci el favor que, quan demana respecte per a uns, tingui el mateix per aquells 5 milions que no ho han tingut. I amb la seva actitud, senyor Mas, i amb la seva actitud, vostè està faltant al respecte, està faltant a la consideració i està faltant als orígens d'aquests 5 milions de catalans que ens sentim catalans però, també, no volem renunciar a seguir sentint-nos espanyols.

La segona qüestió que li volia plantejar, senyor Mas, és..., vostè ha incidit aquí: «No, és que el Govern d'Espanya, invocant un article, ja automàticament suspèn les lleis que s'apliquen a Catalunya», com si fos una cosa absolutament gratuïta. És una falta de..., no diré de consideració, però sí que és una falta de respecte institucional fer aquestes afirmacions.

Escolti, la resolució que ha suspès, que n'ha demanat la suspensió el Govern d'Espanya, ve avalada pel Consell d'Estat. I hi ha una coincidència total, per unanimitat, senyor Mas, per unanimitat, en el Constitucional, a on hi ha algun membre que és afí a les tesis nacionalistes, que la proposta que es va votar aquí és inadmissible. Però no és inadmissible exclusivament perquè vagi en contra de la Constitució espanyola, com vostè s'ha cansat de repetir; és inadmissible i és inassumible perquè també va en contra d'aquesta llei que tenim els catalans que és l'Estatut d'autonomia, que vostè l'està violant i vostè l'està forçant amb la seva actitud. Per què no ho repeteix? Per què només parla de la Constitució espanyola? Parli també que, amb la seva actitud, amb la dels seus companys, el que estan violentant també és l'Estatut d'autonomia, aquest Estatut que hem votat entre tots els catalans i totes les catalanes.

Com pot demanar, senyor Mas, com pot demanar que el Govern d'Espanya no vol seure a la taula? Evidentment que no vol seure a la taula, fent plantejaments com els que vostè fa. Ni el Govern d'Espanya ni cap govern seriós pot seure a la taula amb algú que el que pretén és dividir, trencar i fracturar el país. Evidentment que el Govern d'Espanya no pot seure amb aquests plantejaments. Vostè surti ara aquí i faci plantejaments que siguin assumibles, faci plantejaments que estiguin d'acord amb la legalitat, que estiguin d'acord, senyor Mas, amb l'Estatut d'autonomia de Catalunya; faci plantejaments que vagin en aquesta línia, veurà com el president del Govern d'Espanya i el Govern d'Espanya sí que seuran. I després es posaran d'acord, o no, negociaran, es discreparà; però vostè no pot pretendre anar amb un plantejament de trencar allò que hem unit, que ha costat tants de segles de tirar endavant, que és aquest país. I aquest país, ara com ara, és una referència mundial gràcies a l'esforç de milions i milions i milions d'homes, de generacions que han treballat per sumar, i no per dividir, com vostè està fent en aquests moments a la societat catalana.

I l'última qüestió. Anem a veure, ha volgut donar a entendre que, pel fet de votar aquí una proposta, una llei, doncs, s'ha d'assumir com a vàlida. Senyor Mas, vostè, que és una persona amb formació, sap que això no és així. Vostè sap que les lleis es reformen d'acord amb els procediments de reforma que contempla la normativa vigent en cada moment. Clar que les lleis es poden variar, clar que les lleis es poden reformar, evidentment; voldria dir que una societat, si no fos així, es quedaria ancorada en la història. Però aquesta modificació de les lleis s'ha de dur a terme d'acord amb els mecanismes previstos en un estat democràtic –en un estat democràtic– perquè es puguin produir. I el que vostè està fent aquí a Catalunya, en aquests moments, el que vostè pretén amb la resolució que vàrem aprovar l'altre dia i de què tan orgullós se sent és, permeti'm que li ho digui, un atac a la democràcia i un atac a l'interès de la immensa majoria dels catalans, que també ens volem seguir sentint espanyols.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Senyor Bel, per què em demana la paraula?

Germà Bel Queralt

Li demano la paraula perquè, en la mesura en què aquesta cambra té competència reguladora sobre el sector elèctric..., el senyor García Albiol acaba de qüestionar la meua capacitat com a legislador, per l'existència d'un eventual conflicte...

La presidenta

És per allusions?

Germà Bel Queralt

Per allusions –perdonin la inexperiència.

La presidenta

D'acord, té trenta segons.

Germà Bel Queralt

Sí, el senyor García Albiol ha dit que sóc membre del Consell Assessor d'Endesa, no és veritat, però li ho explicaré tot, perquè sóc amic de la transparència. Vaig ser designat el juliol del 2005 per lo doctor Antón Costas, meu mentor de tesi i actual president del Cercle d'Economia. M'hi vaig incorporar amb cinc mesos de retard, perquè me vaig instal·lar a Cornell i els quatre mesos següents vaig estar a Harvard. Bé, pels meus coneixements del sector elèctric –lo meu currículum és públic... Diu Endesa que ens pagaven nou-cents euros per dieta; de fet, no tenien en compte la retenció fiscal. I, efectivament, m'ha situat en molt bona posició d'assessorar la portaveu del meu grup, perquè probablement sigui un dels diputats (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –no volia excedir-me– que tinc millor coneixement elèctric d'esta cambra.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Senyor García Albiol, per què em demana la paraula?

Xavier García Albiol

Molt breu, presidenta, per allusions també.

(*Remor de veus.*)

La presidenta

Però és que l'allusió l'ha fet vostè al diputat...

Xavier García Albiol

No, jo no he fet cap allusió...

(*Remor de veus.*)

La presidenta

...Germà Bel. Ja està.

Xavier García Albiol

Senyora presidenta, amb quinze segons –amb quinze segons– donem resposta, i no ha d'haver-hi cap més problema.

(*Remor de veus.*)

La presidenta

Digui. Quinze segons.

Xavier García Albiol

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Germà Bel, no m'ha quedat clar: vostè ha estat membre del Consell Assessor d'Endesa, sí o no? Però, vaja, i si no ho ha estat, senyora Rovira, li ho pot preguntar al senyor Madí, que també ha estat...

La presidenta

Gràcies, gràcies. (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments. Aplaudiments.*) A continuació té la paraula el senyor Antonio Baños, en nom del Grup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent.

Antonio Baños Boncompain

Senyor Mas, a veure si ens entenem. Jo crec..., aquí en Rabell tenia raó: hi ha una solució molt senzilla, eh?, vull dir, i és la del nom; si haguéssim proposat un altre nom, tindriem acord. Però a veure si ens entenem també..., quan nosaltres diem que estem collats a una taula, no estem collats a un plató televisiu. És a dir, jo sé que és una..., no sé si una tradició convergent o una tradició..., no sé a qui atribuir-la, allò que diuen a Ha-

lloven, de «susto o muerte», d'aquestes cimeres televisades. Nosaltres volem parlar, estem collats a les taules, però volem, com sempre hem dit..., des de la discreció i des del compliment de les paraules.

Després, nosaltres estem en aquest procés per la independència, evidentment, però també per la pobresa zero i per zero corrupció, així que nosaltres som els més interessats que les funcions d'aquest Govern en funcions s'esgotin, perquè, com comprendran, aquest Govern en funcions a nosaltres no només no ens genera confiança, sinó que ens hi hem confrontat tota la legislatura, amb la qual cosa, quan abans acabi aquest Govern en funcions, millor. Aquest també és el nostre motor, és el d'imposar un procés on noves institucionalitats i una nova moral pública, doncs, s'installin en aquest nou govern.

Ens preocupa també..., bé, ens sorprèn i ens preocupa molt el que ha dit..., la utilització que ha fet, constant, el PP de la paraula «coherència» i de la defensa de la democràcia, quan és un partit que finança amb diners públics el mausoleu d'un dictador feixista, una cosa absolutament insòlita a Europa. (*Aplaudiments.*) La coherència no pot ser utilitzada en un joc parlamentari ni en un joc retòric. La coherència és quelcom molt més seriós, i a nosaltres ens ocupa tota la vida i tota l'activitat pública. També he dir que la coherència tampoc s'estira com si fos un xiclet. Nosaltres creiem que el mandat democràtic ha estat un, i el mandat democràtic era la independència, i no un nom.

I volem continuar negociant, no tenim una altra sortida; hi estem d'acord i ho hem dit al principi. Però això no es tracta d'una política de gestos, no és un flirteig entre Junts pel Sí i la CUP; això va adreçat al país. La proposta que vostè ha fet no és per a nosaltres, és per al país, entenc, no? I, clar, nosaltres l'entomem i nosaltres entomem aquesta... Ho dic perquè no volem que això acabi sent una mena de dansa entre dos partits, perquè aquí la gent que ha de estar implicada i la gent que ha de tindre veu, encara que hi ha donat el seu mandat democràtic, és la gent del carrer.

Una altra cosa: nosaltres ja no demanem res en aquesta negociació; per això dic que no ha de ser un flirteig entre vostès i nosaltres, sinó que han de ser oferiments seriosos cap al país que ens està mirant i que vol que ens en sortim.

I finalment, sobre el tema de la premsa, és veritat, no tenim gaire temps, ens hem de posar a treballar, i nosaltres tenim premsa ara també; però ja en teníem després del 9-N, quan enteníem que hi havia un mandat de desobediència clar i que es podien haver convocat immediatament les eleccions, i les teníem per parlar amb vostès el dia 27 de setembre, el dia 28 de setembre al matí, i hem trigat, doncs, bastantes setmanes a poder engegar aquestes converses. És a dir, en fi, que la premsa la tenim tots, però que no se'ns emplaci de manera unilateral, quan crec que tots ens hem de posar les piles.

Res més.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula la il·lustre senyora Marta Rovira, en nom del Grup Parlamentari de Junts pel Sí.

Marta Rovira i Vergés

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, abans de cloure la meva intervenció, faré uns breus comentaris a algunes al·lusions.

En primer terme, les que m'han fet alguns portaveus, presidents, per tot el tema de corrupció. Si del que es tracta és que jo verbalitzi la paraula «corrupció» i digui que estic aquí per acabar amb la corrupció, ho faig. I ho puc continuar fent durant els quatre minuts, quaranta segons que encara em queden fins al final, si això els convenç més. Estic aquí per acabar amb la corrupció. Tota –tota–, absolutament tota.

Ara, que em diguin que jo no he parlat de corrupció en la meua intervenció sense dir la paraula, això és una fallàcia, perquè, quan jo deia que determinats interessos particulars, conflictes d'interessos, afecten l'interès general, això és parlar de corrupció –és parlar de corrupció. Sí, és el seu punt 4 del document que m'ha entregat; per tant, no em digui que no he parlat de corrupció. No he dit la paraula, però n'he explicat un dels casos més habituals: aquells que ens hem de plantejar acabar de soca-rel, aquells dels quals parlava ara el senyor Albiol amb tant desencert, perquè jo no sé què pretén fer amb aquesta intervenció que ha fet adreçada al Germà Bel i a alguns membres de Junts pel Sí. Què pretén? Pretén reptar-me? Pretén que jo entri ara a fer un des-

glossament i jugar a l'«i tu més»? Home, no anem per aquí, perquè jo crec que perdrà –perdrà. Centenars de casos de corrupció com a Partit Popular Europeu sobre la taula; i de portes giratòries no em doni lliçons: quaranta dos polítics molt ben jubilats a determinats consells d'administració d'empreses constructores i, sí, d'empreses també del sector elèctric. Per tant, no anem per aquí.

El que voldria i m'agradaria veure és, de determinats representants de l'Estat, una lluita ferma contra la corrupció sense cap altre interès polític que sigui la lluita contra la corrupció. És això el que a mi m'agradaria veure-hi. I sí,estic aquí per això, i comptaré amb tots els suports que hi hagi en aquest sentit.

Dit això, concloc dient que nosaltres entenem que el Tribunal Constitucional ha suspès una resolució aprovada en aquest Parlament el passat 9 de novembre –això és el que ha fet el Tribunal Constitucional, segons ens han dit molts intervinents en aquesta sessió i el mateix Tribunal Constitucional–, però que en cap cas ha suspès un mandat democràtic, legal i legítim que entenem que tenim a les nostres mans i al qual nosaltres ens devem. Un mandat democràtic i legítim que el president de la Generalitat en funcions, candidat en aquest debat d'investidura, ha assumit, per estar al capdavant del Govern, com a propi. Un mandat que diu que aquest país ha d'iniciar un procés constituent.

Nosaltres tenim moltes ganes de començar aquest procés constituent, tenim moltes ganes de debatre i decidir, en aquest Parlament i des del Govern, com ha de ser aquest nou país que necessitem: com ha de ser –i així ho volem decidir– una seguretat social justa i avançada; com ha de ser i com decidim construir una hisenda pública que ajudi a complir les obligacions, en lloc de criminalitzar i perseguir d'entrada; quina ha de ser la llei electoral que hem de tenir per promoure la meritocràcia entre els representants polítics; quin model *energètic* adoptem per afrontar el pic del petroli i reduir els costos energètics, i també quines mesures tenim dret a adoptar per ajudar a lluitar contra la pobresa energètica i aquells que més pateixen, ara que ve l'hivern, en el nostre país.

Volem caminar per aquest procés constituent i obrir debats com, per exemple, com organitzar una diplomàcia catalana i amb poca estructura, flexible i eficient –ben diferent de la que coneixem del model espanyol–, i tenim ganes de debatre-ho i decidir-ho. Tenim ganes també de debatre sobre els cossos de seguretat i les forces de seguretat: com els farem més moderns i més eficaços; sobre l'Administració pública: com la farem més eficient i orientada a servir els ciutadans. Tenim moltíssimes ganes de debatre i decidir com distribuïrem socialment el poder perquè la comunitat política sigui cosa de tothom –de tothom–; com garantim això que ara parlàvem, que els grups d'interessos i poderosos no s'apropiïn de l'interès general –per nosaltres, això és corrupció. I també volem debatre i volem decidir com evitem que el poder econòmic, polític o de qualsevol altre tipus quedi concentrat en poques mans, perquè aquí no volem ni persones dominades ni institucions segrestades. Es tracta de tot això.

Si tot això no es fa bé, no és possible, el Govern no hi posa prou recursos ni prou encerts, si passa això, si tenim un govern que no pot donar compliment a aquests debats ni tirar endavant aquestes propostes legislatives, un govern que avui el president Mas ens presentava en una forma absolutament solidària, compartida, oberta, nova, si aquest Govern no fa això, doncs, nosaltres, tots els diputats, diputades de Junts pel Sí i el nostre candidat a la presidència s'han compromès a una moció de confiança, una qüestió de confiança. Si no ho fem bé, si això no va endavant com hem acordat, d'aquí a uns quants mesos tornem aquí i ho decidim entre tots, i fem el canvi que es necessiti, perquè per sobre de tots nosaltres tenim aquest mandat, que és el mandat al qual ens devem.

Els diputats i diputades de Junts pel Sí creiem que com més garanties tinguem de tot allò que portem al programa, que hem aprovat en aquesta declaració d'inici del procés d'independència, com més garanties tinguem, més escrupolosament es compliran aquests compromisos i aquest mandat.

I en aquest sentit em sembla que avui el compromís presentat pel president Mas de presentar una qüestió de confiança al cap de nou mesos, perquè el Parlament validi si el Govern ha fet la feina o no, a mi em sembla que contribueix a generar confiança i que dona garanties, les dona totes, davant la situació que si el Govern no està complint aquest mandat, com hem acordat, amb un pla de govern, doncs, hi pugui haver un canvi.

I, per acabar, jo repeteixo, reitero, torno a explicar que la proposta de Junts pel Sí és un nou govern, amb el president Mas al capdavant com a candidat, amb un organigrama

matricial que distribueix de forma transversal les responsabilitats, amb tres presidents de caràcter sectorial, més aquesta qüestió de confiança.

Nosaltres valorem positivament que la CUP estudiï aquesta proposta, els demanem que l'estudiïn. És la proposta que podem posar sobre la taula. Que segueixin les negociacions, ho valorem positivament, i és una necessitat de tots i totes. Ens sembla bé que entre tots assumim un compromís de respectar les formes, de negociar, i jo crec que nosaltres l'assumim, tots i totes, perquè l'acord flueixi de la millor manera possible.

I també jo crec que hem de demostrar satisfacció perquè la CUP ens manifesta que aquest acord no el vol, de seixanta-quatre diputats. Nosaltres tampoc; nosaltres el volem d'una majoria absolutíssima dels setanta-dos diputats, de tots i cadascuna de nosaltres. Crec que és el deure que tenim tots i cadascuna dels que hem rebut aquest mandat per iniciar el procés constituent i fer la independència en el nostre país. Per tant, això, per nosaltres, també és una bona notícia, perquè obre les portes a garantir molt més que la investidura d'un govern que té com a principal objectiu aquest procés constituent; obre les portes a cercar l'estabilitat parlamentària i política suficient que ens ha de permetre implementar aquest mandat que tenim sobre la taula.

Així que seguim i estic convençuda que trobarem el punt que ens permeti anunciar la notícia, l'acord i començar a treballar d'aquí a pocs dies.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Acabat el debat, procedirem ara a la votació.

Cridem a votació.

D'acord amb l'article 4.4 de la Llei de la presidència de la Generalitat i el Govern i l'article 147.2 del Reglament del Parlament de Catalunya, perquè resulti investit el candidat ha d'obtenir els vots de la majoria simple. Aquesta elecció comporta, alhora, l'aprovació del programa de govern.

Tal com vàrem fer en el primer debat, la votació és pública per crida. Es vota per ordre alfabètic començant pel diputat o diputada el nom del qual hagi sortit extret per sorteig.

(La presidenta treu una bola amb el número del diputat pel qual ha de començar la votació nominal.)

El número que ha sortit és el 25, que correspon al diputat Antoni Castellà.

Prego al secretari tercer, il·lustre senyor Joan Josep Nuet, que anomeni les diputades i els diputats, i aquests respondran «sí» si estan d'acord amb la investidura, «no» si hi estan en contra o s'abstindran. Els membres del Govern que siguin diputats i els membres de la Mesa voten al final.

El secretari tercer

Antoni Castellà i Clavé: «Sí.»

Carmina Castellví i Vallverdú: «Sí.»

Carles Castillo Rosique: «No.»

Anna Caula i Paretas: «Sí.»

Violant Cervera i Gòdia: «Sí.»

Ferran Civit i Martí: «Sí.»

Antoni Comín Oliveres: «Sí.»

Joan Coscubiela Conesa: «No.»

Jordi Cuminal i Roquet: «Sí.»

Julià de Jòdar i Muñoz: «No.»

Noemí de la Calle Sifré: «No.»

Fernando de Páramo Gómez: «No.»

Carmen de Rivera i Pla: «No.»

Francisco Javier Domínguez Serrano: «No.»

Chakir El Homrani Lesfar: «Sí.»

Assumpta Escarp Gibert: «No.»

Antonio Espinosa Cerrato: «No.»

Albano Dante Fachin Pozzi: «No.»

Alejandro Fernández Álvarez: «No.»

Anna Figueras i Ibàñez: «Sí.»
Natàlia Figueras i Pagès: «Sí.»
Josep Maria Forné i Febrer: «Sí.»
Montserrat Fornells i Solé: «Sí.»
Josep Lluís Franco Rabell: «No.»
Anna Gabriel i Sabaté: «No.»
Jesús Galiano Gutierrez: «No.»
Xavier García Albiol: «No.»
María José García Cuevas: «No.»
Esperanza García González: «No.»
Joan García González: «No.»
Pol Gibert Horcas: «No.»
Joan Giner Miguélez: «No.»
Gerard Gómez del Moral i Fuster: «Sí.»
Eva Granados Galiano: «No.»
Hortènsia Grau Juan: «No.»
Lluís Guinó i Subirós: «Sí.»
Fran Hervías Chiroso: «No.»
Rosa Maria Ibarra Ollé: «No.»
Miquel Iceta i Llorens: «No.»
Oriol Junqueras i Vies: «Sí.»
Andrea Levy Soler.
(El secretari tercer no sent la resposta de la diputada.)
Perdó, ho pot repetir?
Andrea Levy Soler: «No.»
Gemma Lienas Massot: «No.»
Lluís Llach i Grande: «Sí.»
Neus Lloveras i Massana: «Sí.»
Àngels Martínez Castells: «No.»
Eva Martínez Morales: «No.»
David Mejía Ayra: «No.»
Juan Milián Querol: «No.»
Josep Enric Millo i Rocher: «No.»
Raül Moreno Montaña: «No.»
Marta Moreta Rovira: «No.»
Jordi Munell i Garcia: «Sí.»
Esther Niubó Cidoncha: «No.»
Òscar Ordeig i Molist: «No.»
Jordi Orobítg i Solé: «Sí.»
Montserrat Palau Vergés: «Sí.»
Marta Pascal i Capdevila: «Sí.»
Ferran Pedret i Santos: «No.»
Carles Puigdemont i Casamajó: «Sí.»
Eulàlia Reguant i Cura: «No.»
Eduardo Reyes i Pino: «Sí.»
Marta Ribas Frías: «No.»
Javier Rivas Escamilla: «No.»
David Rodríguez i González: «Sí.»
Santi Rodríguez i Serra: «No.»
Meritxell Roigé i Pedrola: «Sí.»
Lorena Roldán Suárez: «No.»
Alícia Romero Llano: «No.»
Raül Romeva i Rueda: «Sí.»
Marta Rovira i Vergés: «Sí.»
Maria Dolors Rovirola i Coromí: «Sí.»
Josep Rull i Andreu: «Sí.»
Sergi Sabrià i Benito: «Sí.»
Sergi Saladié Gil: «No.»

Benet Salellas i Vilar: «No.»
Josep Lluís Salvadó i Tenesa: «Sí.»
Fernando Sánchez Costa: «No.»
Alfonso Sánchez Fisac: «No.»
Carlos Sánchez Martín: «No.»
Marc Sanglès i Alcantarilla: «Sí.»
Sergio Sanz Jiménez: «No.»
Jordi-Miquel Sendra Vellvè: «Sí.»
Maria Senserrich i Guitart: «Sí.»
Gabriela Serra Frediani: «No.»
Sonia Sierra Infante: «No.»
Bernat Solé i Barril: «Sí.»
Jorge Soler González: «No.»
Marc Solsona i Aixalà: «Sí.»
Jordi Terrades i Santacreu: «No.»
Roger Torrent i Ramió: «Sí.»
Jordi Turull i Negre: «Sí.»
Ramon Usall i Santa: «No.»
Elisabeth Valencia Mimbbrero: «No.»
Teresa Vallverdú Albornà: «Sí.»
Alba Vergés i Bosch: «Sí.»
Marc Vidal i Pou: «No.»
Laura Vílchez Sánchez: «No.»
Montserrat Vilella Cuadrada: «Sí.»
Alberto Villagrasa Gil: «No.»
Marisa Xandri Pujol: «No.»
Jéssica Albiach Satorres: «No.»
Matías Alonso Ruiz: «No.»
Oriol Amat i Salas: «Sí.»
Oriol Amorós i March: «Sí.»
Pere Aragonès i Garcia: «Sí.»
Inés Arrimadas García: «No.»
Antoni Balasch i Parisi: «Sí.»
Antoni Baños Boncompain: «No.»
Dolors Bassa i Coll: «Sí.»
Albert Batalla i Siscart: «Sí.»
Albert Batet i Canadell: «Sí.»
Germà Bel Queralt: «Sí.»
Susana Beltrán García: «No.»
David Bonvehí i Torras: «Sí.»
Albert Botran i Pahissa: «No.»
Marina Bravo Sobrino: «No.»
Rafael Bruguera Batalla: «No.»
Josep Manel Busqueta i Franco: «No.»
Montserrat Candini i Puig: «Sí.»
Carlos Carrizosa Torres: «No.»
Muriel Casals i Couturier: «Sí.»
Joan Ramon Casals i Mata: «Sí.»
Magda Casamitjana i Aguilà: «Sí.»
Jean Castel Sucarrat: «No.»
(Remor de veus. Pausa.)
Seguim, si els sembla...
Germà Gordó i Aubarell: «Sí.»
Irene Rigau i Oliver: «Sí.»
Neus Munté i Fernández: «Sí.»
Artur Mas i Gavarró: «Sí.»
Ramona Barrufet i Santacana: «Sí.»
Joan Josep Nuet i Pujals: «No.»

(Aplaudiments i rialles.)

David Pérez Ibáñez: «No.»

Anna Simó i Castelló: «Sí.»

Josep Maria Espejo-Saavedra Conesa: «No.»

(Rialles.)

Lluís Maria Corominas i Díaz: «Sí.»

Carme Forcadell Lluís: «Sí.»

(Es procedeix al recompte.)

La presidenta

El resultat de la votació ha estat: 62 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció.

Atès que el candidat no ha obtingut la majoria de vots requerida, d'acord amb l'article 4.5 de Llei de la presidència de la Generalitat i del Govern, s'iniciarà una altra roda de consultes amb els representants dels diferents grups parlamentaris per tal de tramitar una proposta de candidat a la presidència de la Generalitat.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de dues del migdia i dotze minuts.